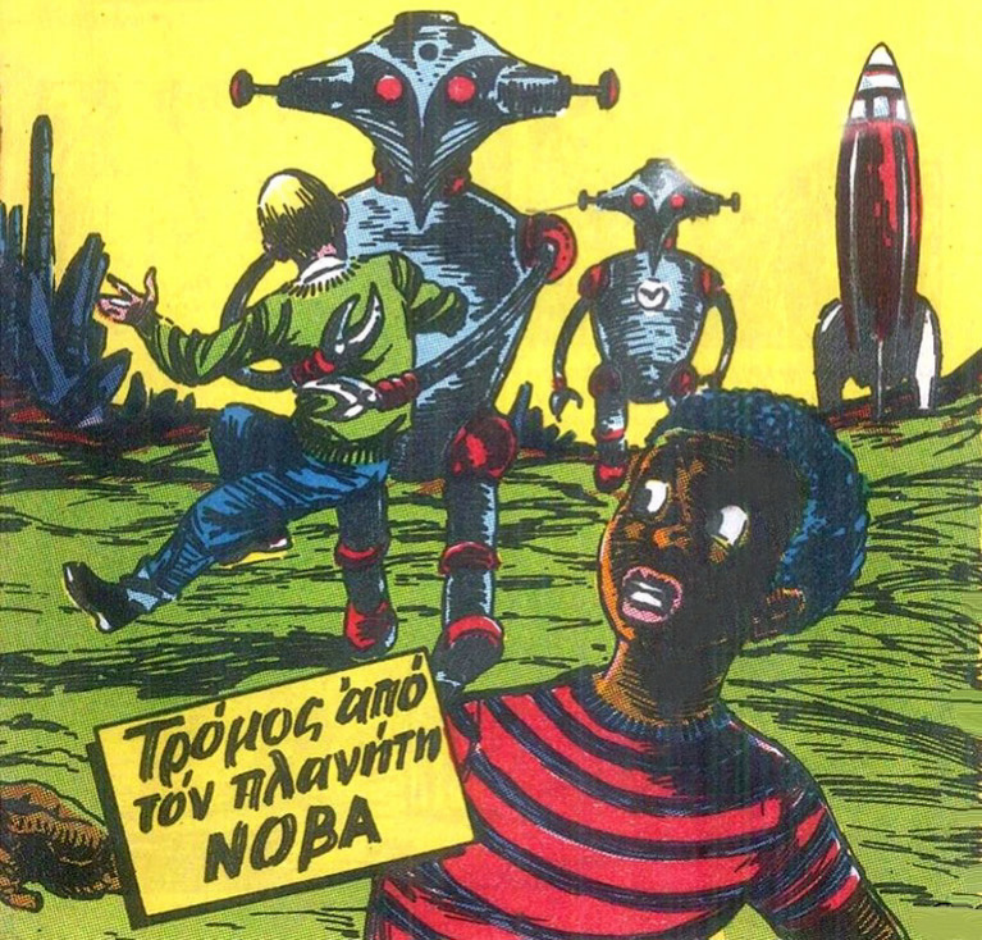

ΤΑΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Τρόμος από
τόν πλανήτη
ΝΟΒΑ

ΟΣΤΟΣΟ ΚΑΤΩ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑ-
 ΜΟΥ ΟΙ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΔΕΣ ΕΪΧΑΝ ΣΤΑ-
 ΜΑΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΟΥΣΑΝ.
 -ΕΙΝΑΙ ΙΧΜΗ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΕΙΠΕ
 ΕΝΑΣ ΜΕΘΥΣ ΓΕΡΟΔΕΜΕΝΟΣ ΑΝΔΡΑΣ
 ΘΑΝΑΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ! ΜΑ Ο ΤΥ-
 ΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΑ-
 ΜΕ ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ ΚΑΘΟΥΠΟΥ.
 ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ
 ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ...

ΕΓΩ ΜΕ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ ΘΑ ΠΑ-
 ΡΩΜΕ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ. ΕΣΥ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΤΣΑΚ ΘΑ ΠΑΡΗΣ ΤΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ
 ΜΕ ΤΟΝ ΤΣΩΝΗΥ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΜΩΣ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ
 ΔΡΟΜΟΙ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ
 ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ.

ΟΙ ΤΕΣΣΕ-
 ΡΕΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ
 ΧΟΡΙΣΤΗΚΑΝ ΣΕ ΔΥΟ
 ΟΜΑΔΕΣ. ΤΡΑΒΗΣΑΥ ΑΝΑ-
 ΜΕΣΗ ΣΤΑ ΠΕΛΟΡΙΑ ΒΡΑΧΙΑ
 ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ ΣΑΝ ΠΕΛΟ-
 ΡΙΟΙ ΠΕΤΡΙΝΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ, ΓΥ-
 ΡΟ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΤΕΝΝΕ-
 ΣΙ. ΟΣΤΙΒΑΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ
 ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕ ΜΑΖΙ ΜΕ
 ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ ΗΤΑΝ
 Ο ΘΟΥΛΙΚΟΣ ΗΡΩΣ
 Ο ΜΠΟΥΦΑΛΟ
 ΜΠΙΛ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 35.

ΤΡΟΜΟΣ

ΑΠ' ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

NOVA !

Ἡ ἐπιστήμη πάνω στὴ Γῆ πρὸςέφυσε ἀπίστευτα. Οἱ ἀνθρώποι μὲ τὰ τελειότατα εἰκοτηριέπλοιά τους, χτυποῦν πιά τὶς πύρρες τοῦ Δικαστήματος! Μὰ καὶ σὲ ἄλλους πλανῆτες ἡ ἐπιστήμη ἔχει κάνει θαύματα. Ὁ ἄστεροειδὴς NOVA ταξιδεύει μέσα στὸ ἀπειρο χάος κυβερνούμενος ἀπὸ τρομερὰ ρομπότ. Ὁ δρόμος του εἶναι δρόμος ἐλέθρου...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ :

ΣΤΟ ΠΑΛΟΜΑΡ, τὸ μεγαλύτερο ἀστεροσκοπεῖο τοῦ κόσμου, ἐπικρατεῖ σιωπή. Ὁ διάσημος καθηγητὴς Ἔρικ Χάινερ εἶναι σκυμμένος πάνω ἀπὸ ἓνα πελώριο καὶ πολύπλοκο μηχανημ. Εἶναι ἓνας μηχανικὸς ἐνκέφαλος ποὺ ἐργάζεται, περιττωδῶτ. Ὁ Χάινερ παρακολουρεῖ μὲ φανερὴ ἀγωνία τὴ σειρὰ τῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ σημειώνονται στὸν τελειὸ πίνακα τοῦ ἐγκεφάλου.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶ-

ναι σουσασμένα από την άγωγία. Τό χέρι του πού κρατάει τὸ μολύβι τρέμει ανάλαφρα καὶ βαθειὲς ζάρες ἔχουν χαρραχθεὶ στὸ μέτωπό του πού ὅσο πᾶνε γίνονται καὶ πιὸ βαθειές, σάν τὰ νούμερα πού σημειώνει νὰ τὸν κάνουν νὰ ἀνησυχῆ ἀκόμα περισσότερο.

Τὸ μεγάλο ρολοῖ τῆς αἴθουσας πού δὲν παύει νὰ χτυπάη ἀκούραστα τὶς ὥρες, σημαίνει εἴκοσι φορές.

Ὁ καθηγητῆς Χάινερ παίρνει ἕνα νούμερο ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἔγκεφάλου καὶ τρέχει σὲ ἕναν πελώριο, σφαιρικό χάρτη τοῦ Οὐρανίου θόλου πού βρίσκεται στὸ διπλὸν δωμάτιο. Στο:φογυρίζει τὴν πελώρια σφαίρα μὲ τὰ δάχτυλά του. Ὑπολογίζει. Κάνει πράξεις μέσα στὸ υαλὸ του καὶ σημειώνει μικρὰ νούμερα πάνω στὴ σφαίρα. Σχεδιάζει ἕνα τόξο ἀπὸ κάποιο σημεῖο τοῦ οὐρανίου χάρτη πρὸς ἕναν πλανήτη πού δίπλα του γοάφει μὲ χοντρά γράμματα: ΓΗ! Χωρίζει τὸ τόξο αὐτὸ σὲ ἴσια κομμάτια καὶ γράφει ἀπὸ ἕνα νούμερο στὸ καθένα ἀπ' αὐτά. Μετὰ ἀφήνει τὸ μολύβι νὰ τοῦ πέσει ἀπὸ τὰ χέρια. Σαριάζεται κι' ὁ ἴδιος σὲ μιὰ καρέκλα. Τὸ βλέμμα του χωρὶς καμμιά ἔκφρασι ἔχει καρφωθῆ ἀπὸ τὸν γιγαντιαῖο θόλο τοῦ ἀστεροσκοπεῖου ἔξω στὸ χάος.

Τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουν μὸ να τους χωρὶς νὰ τὸ καταλάβαινη:

— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει

κανένα λάθος! Εἶναι ὅπως τὸ ὑπέθεσα ἀπὸ τὴν ἀρχή!... Μένουν ἀκόμα ὀκτὼ μέρες! Μόνο ὀκτὼ μέρες καὶ ὕστερα ἡ Γῆ μας δὲν θὰ ὑπάρχει πιά! Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος! Ἦρθε τόσο γρήγορα καὶ ἄξαφνα πού δὲν τὸ περίμενε κανεὶς. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει!... Μὲ κανένα μέσον!...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΑΡΕΑ τοῦ θρυλικῆς πράκτορος τῆς "Ἐφ Μπί" Ἀϊ Γζόδε Μάρτιν (*) βρίσκονταν μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καταφύγια τοῦ τελευταίου αὐτοῦ.

Ὅλοι ἄκουγαν τὸν δεκαεξάχρονο Τὶν πού μιλοῦσε. Κι' ἐκεῖνα πού ἔλεγε τὸ ὑπερκόσμιο παιδί ἦταν τόσο καταπληκτικὰ καὶ πρωτάκουστα, ὥστε ὅλοι οἱ ἀκροατές του εἶχαν γουρλωμένα στόματα καὶ μάτια καὶ τὸν ἄκουγαν ἀπληροστα χωρὶς νὰ τὸν διακόπτουν οὔτε μιὰ στιγμή:

— Ἡ πατρίδα μου εἶναι ἕνας πλανήτης τοῦ Γαλαξία, ἄρχισε ὁ Τάν. Τ' ὄνομά του εἶναι Βάας. Ἰσως εἶναι γνω-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικῆς «ΤΑΝ ὁ ὑπερκόσμος» μὲ τὸν τίτλο: «Σύμπαν Ι» — Εἰδικὴ Ἀποστολή.

στός και στά δικά σας άστεροσκοπεΐα, άν και φαντάζομαι πώς από δω δέν θά φαίνεται αλλά θά άποτελη μιά ελάχιστη μονάδα μέσα στο Νεφέλωμα. Μά και νάναι γνωστός θά τόν ξέρουν με άλλο όνομα πού θά τούχουν δώσει οί άστρονόμοι σας. Οί δικοί μας όνομάζουν τή Γη σας «Ζήμπα».

«Ο πολιτισμός του Βάα ήταν άφάνταστα πιο προχωρημένος από τόν πολιτισμό σας. Μά κι' έμεις οί κάτοικοί του έχομε — όπως εξακρίβωσα — μερικά πλεονεκτήματα από τούς κατοίκους τής Γης. Τό δικό σας πεδίο δράσεως είναι άσήμαντο άν τό συγκρίνετε με τών κατοίκων του Βάα. Τό ίδιο και ή δύναμις τής άκτής σας. Τό μεγαλύτερο από τά μειονεκτήματά σας είναι πώς σας δένουν ύλικά δεσμά. Για μένα είναι αρκετά δυό ή τρία δευτερόλεπτα για να χαθώ εμπρός από τά μάτια σας και να βρεθώ κάπου άλλοι!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ μου ήταν μεγάλος έπιστήμων και έφευρέτης, είπε ο Τάν, συνεχίζοντας τή διήγησί του. Μου έχει μάθει πάρα πολλά πράγματα και γι' αυτό να μην άπορήσετε με τίς γνώσεις μου πού είναι πιο πολλές από ένός συνηθισμένου παιδιού στην ηλικία μου. Θά σας πω πρώτα μερικά λόγια για τήν τύχη πού φυλούσε ή Μοΐρα στον πλονήτη μας και ύστερα θά σας μιλήσω για τόν πατέρα μου.

«Ο ήλιος του πλανητικού συστήματος του Βάα ήταν πολύ γερασμένος. Τήν τελευταία χιλιετηρίδα είχε άρχισει να χάνη σημαντικά από τήν θερμοκρασία του. Και ξαφνικά, στις μέρες μας, έγιναν τρομερές μεταβολές στο ήλιακό μας σύστημα. Η ισορροπία των πλανητών εξαφανίστηκε και οί γειτονικοί μας κόσμοι — μαζί και ο Βάας — άρχισαν να κινούνται τρελλά χωρίς πιά να υπακούουν στους γνωστούς νόμους. Δυό τρομερές συγκρούσεις έγιναν και τέσσερις πλανήτες διαλύθηκαν. Κινδυνεύαμε από μέρα σε μέρα να άκολουθήσωμε τήν τύχη τους. Ξαφνικά συνέβη τό νέο γεγονός πού μας έσωσε. Φαίνεται πώς ο ήλιος μας έχασε και τά τελευταία ίχνη τής ζυνάμεώς του. Ο πλονήτης μας έέφυγε άπότομα έξω από τά όρια του συστήματός μας και ξεχύθηκε στο "Άπειρο Διάστημα! Τότε όλόκληρη τήν επιφάνεια του Βάα άρχισαν να τήν κολύπτουν άπέρανται παγετώνες. "Αν ο πολιτισμός σας δέν ήταν τόσο προχωρημένος άσφαλώς δέν θά έχε μείνει τίποτε ζωντανό εκεί πάνω. Μά οί έπιστήμονές μας μπόρεσαν να φτιάξουν σε μερικά σημεία καταφύγια με τεχνητή θέρμανση ανάμεσα στα χιόνια. Σ' ένα απ' αυτά τά καταφύγια ο πατέρας μου άρχισε να κατασκευάζη μιá ρουκέτα.

«Είχε ύπολογίσει από τήν άρχή τήν προχιά πού άκολουθούσε ο πλανήτης μας και

παρακολουθούσε άγρυπνα τόν τρελλό δρόμο του. Σημείωνε την πορεία του στο Χάος όπως ό καπετάνιος οημείωνει την πορεία του καραβιού του στο πέλαγος. Ταυτόχρονα έψαχνε και με τό τελειότατο τηλεσκοπίο του μπροστά. "Έτσι ανακάλυψε πως οέ έξη μήνες θα περνούσαμε κοντά άπό τόν πλανήτη Ζήμπα — δηλαδή τή Γή!

»Η Γή δέν ήταν τό πρώτο άστρο πού θα πλησιάζαμε πολύ στο ταξίδι μας. Θα ήταν όμως τό πρώτο πού οι κλιματολογικές του συνθήκες έάμοιζαν τόσο πολύ με τού Βάα, πριν τόν πλημμύρισουν οι παγετώνες. Ο πατέρας μου άπό τήν άρχή έλεγε πως στόν Ζήμπα θαπρεπε όπως έζηκα: να ζούν άνθρωποι πάνω — κάτω σαν κι' έμάς. Οι συνθήκες τής ζωής ήταν τόσο όμοιες στούς δυό πλανήτες πού μόνο όμοιους οργανισμούς μπορούσαν να δημιουργήσουν. Κι' ό πατέρας μου υποστήριζε ακόμα πως άν στόν Ζήμπα υπήρχαν συγγενείς άνθρωποι, θαπρεπε αναγκαστικά κι' αυτοί ναχουν προηγμένο πολιτισμό, ανάλογον με τίς χιλιετηρίδες τής ζωής πού θαχαν περάσει πάνω άπό τόν φλοιό τού άγνωστου για μάς κόσμου.

»Ο πατέρας μου άπ' όφρασε να άποδείξη πως οι άνθρωποι τού πλανήτη ήταν πολιτισμένοι. Για τόν λόγο αυτό κατασκεύασε έναν τε'λειότατο δέκτη. Μετά άπό πολλές προσπάθειες κατάφερε ν' άκούη έκπομπές άπό τούς ραδιοφω-

νικούς σταθμούς τού Ζήμπα! Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία γι' αυτόν πως όλοι εκείνοι οι σταθμοί βρίσκονταν επάνω στή Γή σας. Κοθώς, λοιπόν, είχε κιάλας τελειοποιήσει τή μουκέτα του τήν ποιόρατση. Άρχισε μια άλλη δουλειά τό ίδιο δύσκολη, άν όχι περισσότερο. Στο τέλος όμως τά κατάφερε να τήν τελειώσει κι' αυτήν με έπιτυχία! "Έφτιαξε μια μηχανή πού άπό τόν τόνο τής φωνής μπορούσε να καταγράψη τά νοήματα τού έγκεφάλου πού έξέπιεπε τή φωνή. Βοηθούμενος άπ' αυτό τό ύπέροχο μηχανήμα μπόρεσε να μάθη ψέα στούς έξη μήνες πού μάς άπόμειναν και να σου μάθη ταυτόχρονα κι' έμένα, τρεις γλώσσες: Άμερικάνα, Γαλλικά και Γερμανικά.

—Τί σή μηχανή έπρεε πως είναι αυτή; ρώτησε με έαμα σμό ό Τζέο πού δέν μπόρεσε να συγκρατήσει τήν έκπληξί του.

—Πριν άπό διακόσια περίπου χρόνια οι έπιστήμονες τού Βάα είχαν εφεύρει μια παρόμοια μηχανή, άποκρίθηκε ό Τάν. "Ήταν τότε πού άρχισαν να ταξιδεύουν με τίς πρώτες ρουκέτες τους στούς γειτονικούς κόσμους. Όταν συναντούσαν πουθενά λογικά όντα πού να συνεννοούνται με φόβους, όπως έμεις, μάθαιναν γρήγορα τή γλώσσα τους.

»Λοιπόν μ' αυτές τίς άρχιλιές πέρασαν οι έξη μήνες και ό πατέρας μου βγήκε για μια φορά ακόμα άληθινός στις προβλέψεις του: Ο Βάας πέ-

ρασε πολύ κοντά από το ήλιο ακό ευστήμα της Γης. Τότε μπήκαμε οι δυο μας στη ρουκέτα και ξεκινήσαμε για το μεγάλο ταξίδι. Ήξερε πώς θα συνταχίσει πολύ μεγάλες δυσκολίες για να περάσει το τείχος της έλξεως του Συστήματος. Μά τελικά — όπως πάντα, — βγήκε πάλι νικητής. Τα μηχανήματα που είχε κατασκευάσει στη ρουκέτα του ήταν τέλεια από κάθε άποψη.

Ο Τάν σταμάτησε γά στιγμή τη διήγησή του. Στο πρόσωπό του ζωγραφιζόνταν έντονι δυο διαφορετικά συναισθήματα: 'Η υπερηφάνεια για το πρόσωπο του πατέρα του και ταυτόχρονα μία β θεία και μεγάλη λύπη.

— Δυστυχώς αυτό το θρόνο της τεχνικής χάθηκε! μυσμούρισε. Και μαζί του χάθηκε και ο έφευρέτης του... Είχαμε τη φοβερή άτυχία πύφτοντας στην Ικνόςφαιρα της Γης να μπλεχτούμε σ' έναν τρομακικό ήλεκτρικό κυκλώνα. Ο πατέρας μου δεν είχε υπολογίσει αυτή την περίπτωση. 'Η καταστροφή ήρθε σε τόσο λίγο διάστημα που δεν πρόλαβε να την αντιμετωπίσει... Από το απόλυτο κενό να βρεθής ξαφνικά και χωρίς να το περιμένεις σε τέτοιον χειλαισμό, είναι φοβερό. Χρειάζονται να γίνουν πολλοί δύσκολοι χειρισμοί για την προσγείωση κι' όπως σάς είπα δεν είμαστε προετοιμασμένοι γι' αυτός. Φαίνεται πως ήταν μοιραίο να συμβούν όλα αυτά...

— Μοιραίο; φώναξε ο Τζόε ποραξενεμένος.

Δέν μπορούσε να φαντασθή πώς γινόταν ο Τάν, εκπρόσωπος ενός κόσμου με τόσο πολιτισμό, να είναι μοιρολάτρης.

— Ναι, πάντοτε ήρμα το άγίο. 'Υπάρχει μία Δύναμις

«Τό πρωί της τέταρτης μέρας ήταν μεγάλος σάν ένας δεύτερος ήλιος. Τό μεσημέρι ήταν κιόλας διπλός απ' αυτόν:...»

"Αγνωστη, πού είναι πιά δυ-
νατή από κάθε Πολιτισμό κι'
από κάθε άνθρωπο "Ον!

"Ο Τζόε β.α.ζόταν να μάθη
τη συνέχεια της Ιστορίας του
Τάν.

—Λοιπόν, τί απόγινε με τη
ρουκέτα; ρώτησε.

"Ο φίλος του δέν πρόλαβε
νά απαντήσει. Τό τηλέφωνο
πού βρισκόταν δίπλα στον
Τζόε Μάρτιν χτύπησε δαιμονι-
σμένα. "Ο Πράκτωρ της "Εφ
Μπ1 "Αϊ σήκωσε νευριασμένος
τό ακουστικό:

—"Εμπρός! είπτε.

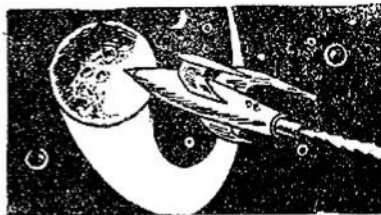
ΤΡΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ Ν Ο Β Α

ΚΑΘΩΣ ό θρυλικός
πράκτωρ της "Εφ Μπ1
"Αϊ Τζόε Μάρτιν ά-
κούει εκείνο πού του
λένε από τό ακουστικό του τη-
λεφώνου του, μιιά τρομερή άλ-
λοίωσις γίνεται στο πρόσωπό
του. Τά μάτια του γουρλώ-
νουν τρομαγμένα και στο μέ-
τωπό του σχηματίζονται δυό
βαθειές ζάρες.

Τό παράξενο όμως είναι
πως τά ίδια ακριβώς συνασθή-
ματα ζωγραφίζονται και πά-
νω στο πρόσωπο του Τάν, πού
κόθεται μαζί με τους άλλους
στην άλλη άκρη του τραπε-
ζιού.

—Είναι άπίστευτο!, μουρ-
μουρίζει τό στόμα του υπερ-
κόσμιου άγοριού την ίδια ά-
κριβώς στιγμή πού ό Τζόε λέ-
ει με σφιγμένα χείλια σ' έ-
κείνον πού του μιλάει από

«ΤΑΝ» ΤΕΥΧΟΣ 4

S.O.S. ή Γη ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

την άλλη άκρη του σύρματος:

—Είναι άπίστευτο! Είναι
τερατώδες!

"Ολοι οί άλλοι μέσα στο
δωμάτιο, οί δυό κοπέλλες και
ό διαβολεμένος Τζίπου, έχουν
σταματήσει κάθε συζήτησι με
ταξύ τους. "Εχουν άντιληφθή
ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει και
περιμένουν με άγωνία να μά-
θουν τί είναι αυτό.

—Καλά, θα έρθω τό συντο-
μώτερο!, λέει ό Τζόε στο τη-
λέφωνο και άμέσως μετά τό
κλείνει.

Γυρίζει και κυττάζει τόν
Τάν,σάν να θέλη να αναγγεί-
λη πρώτα σ' αυτόν εκείνα πού
του είπαν από τό τηλέφωνο.
Μά με την πρώτη ματιά κα-
ταλαβαίνει πως τό τρομερό
παιδί έχει άκούσει κι' αυτό

τά καταπληκτικά νέα.

—Ίσως να μην είναι έτσι! λέει ο Τάν σοβαρά. Ίσως υπάρχουν κανένα λάθος στους υπολογισμούς.

—Αδύνατον! μουρμουρίζει χλωμάς σαν πεθοιμένος ο Τζόε και κυττάζει ανήσυχα τη Ντάινα που τα μεγάλα, έκφραστικά μάτια της είναι στραμμένα καταπάνω του. Ξέρω καλά τον δόκτορα Χάινερ! Δεν κάνει ποτέ λάθη! Ό,τι έχει πη ώς τώρα έχει βγή σωστό και δεν έχω αμφιβολία πως κι' αυτή τη φορά θά'χει δίκιο! Αυτό θά' πη πώς...

—Πώς μάς μένουν ακόμα οχτώ μέρες! είπε ο Τάν άτάραχος. Μέσα σε οχτώ μέρες όμως, μπορούν να γίνουν πολλά πράγματα!

Ο πράκτωρ της "Εφ Μπι" Αϊ κυττάζει με θαυμασμό αυτό το όγδοιό που ο θάνατος δεν φαίνεται να το φοβίξη περισσότερο από το τσίμπημα μιας καρφίτσας. Έτοιμάζεται κάτι να ρωτήσει μα τον προλαβαίνει η μνησή του:

—Μόνοι σας μιλάτε; φωνάζει η Ντάινα θυμωμένη. Λέτε ένα σωρό περίεργα και φοβερά πράγματα! Είσαυτε και οι δυο σαν μισοπεθαμένοι και συνονεείτε με γρίφους! Θέλομε να μάθωμε και μ'ίς τι είναι αυτό το φοβερό νέο που μάθατε από το τηλέφωνο.

—Δεν υπάρχει λόγος να σά; το κρύψω! λέει ο Τζόε ανήσυχος. Σε δυο το πολύ μέρες θά'χει μεγαλώσει τόσο που δλοι θα τον βλέπουν και θα καταλάβουν πως έρχεται το

μοιραίο!

—Ποιός δαίμονας είναι αυτός που θά'χει μεγαλώσει; ρώτησε η Ντάινα νευριασμένη.

—Ο πλανήτης Νόβα! Έρχεται με ασύλληπτη ταχύτητα από το Διάστημα καταπάνω στη Γη! Σε οχτώ ακριβώς μέρες από σήμερα θα συγκρουστή μαζί της και τότε...

—Πο ός σου τό ειπε;

—Ο καθηγητής "Ερικ Χάινερ τό ειπε στον άρχηγό...

—Που τό διάβασε; Όλες οι διαπλανητικές Ιστορίες πέρασαν μαζεμένες σήμερα!

Ο Τζόε χαμογέλασε πικρά:

—Λυπάμαι πάρα πολύ που δεν έχεις δίκιο, Ντάινα, ειπέ. Δυστυχώς ο Χάινερ δεν τα διάβασε πουθενά δ' αυτά, αλλά τα είδε χαραγμένα στον ουρανό πάνω από το άστεροσκοπείο του Παλουμά. Και είναι γεγονός; πώς ο άνθρωπος αυτός είναι ο πιο ξεχωριστός άστρονόμος στον κόσμο και δεν κάνει ποτέ του λάθη! Οι μέρες μας είναι μετρημένες, Ντάινα! Και είναι ακριβώς οχτώ... Δεν υπάρχει τίποτε που να μπορη να μάς σώσει!

Του Τάν τα μάτια φωτίστηκαν από μια υπερκόσμια λάμψη.

—Πώς!, φώναξε. Υπάρχει ακόμα κάτι!

Ο Τζόε Μάρτιν γύρισε προς το μέρος του γεμάτος έκπληξι.

—Τι; ρώτησε μονολεκτικά.

—Το «Σύμπαν Ι»! αποκρίθηκε το όγδοιό.

Ο Τζόε χαμογέλασε. Οι έλ

πίδες του είχαν βγή ψεύτικες. Ο Τάν έννοιασε βέβαια να μπούν στη μοναδική διαπλανητική ρουκέτα που υπήρχε στη Γη και να φύγουν για έναν άλλον πλανήτη αποφεύγοντας τη σύγκρουσι. Ξεχνούσε όμως δυο πράματα. Πρώτον ότι η ρουκέτα αυτή είχε μια βλάβη (*) που κανεί; δεν την ήξερε και δεν θα επέπρεπε ποτέ στο «Σύμπαν Ι» να φτάση σε έναν άλλον κόσμο. Δεύτερον πώς εκείνος, ο Τζέι Μάρτιν δεν θα μπορούσε ποτέ να μπη μέσα σ' αυτό το πλανητόπλοιο και να φύγη. Η ρουκέτα δεν ήταν δική του.

—Δεν γίνεται αυτό, είπε θλιμμένα στον Τάν. Η ρουκέτα αυτή δεν μας ανήκει. Ξέφυγες μια φορά από έναν κόσμο που θα χανόταν με μια ρουκέτα που την είχε κατασκευάσει ο πατέρας σου. Αυτή τη φορά όμως δεν είσαι τόσο τυχερός. Το «Σύμπαν Ι» είναι ξένο. Μπορείς ίσως να μεταχειριστής τις υπερφυσικές ικανότητές σου και να μπης εκεί μέσα. Μπορείς να την πάρης και να φύγης αν το θελήσης, μα κανείς από μας δεν θά σε ακολουθήση! Υστερα μην ξεχνάς πως το πλανητόπλοιο έχει κάποια βλάβη που θα τό κάνει να τινάχτη στο Διάστημα και τη βλάβη

αυτή δεν μπόρεσε κανείς από τους επιστήμονες που την έπιθεωρούν κάθε μέρα να την καταλάβη!

Ο ΤΑΝ χαμογέλασε και είπε ήρεμα: Δεν είχα ανάγκη να κλέψω τη ρουκέτα αν ήθελα να φύγω μ' αυτήν. Μπορούσα να βρεθώ εκεί μέσα και αφού θα είχε ξεκινήσει για το Διάστημα με το κανονικό της πλήρωμα! Μά όταν σ'ας είπα να φύγω με το «Σύμπαν Ι» δεν έννοιασε να προσπαθήσω με μ' αυτό ν' αποφύγωμε τη σύγκρουσι με το Νόθα και να πάμε σ' έναν άλλον πλανήτη! Έννοιασε να πάμε ακριβώς σ' αυτόν τον Νόθα! Να πάμε και να προσπαθήσωμε να τον κάνωμε ν' αλλάξη πορεία και να μην πέση επάνω στη Γη!

Του Τζέι τὰ μάτια γούρλωσαν διάπλατα.

—Πώς είναι δυνατόν εμείς οί άνθρωποι να μπορέσωμε ν' αλλάξωμε την πορεία ενός πλανήτη, που κινείται από τις δυνάμεις του Απείρου που είναι ακατανίκητες;

—Καιμια δύναμις δεν είναι ακατανίκητη! είπε ο Τάν σοβαρά. Όσο γι' αυτόν τον Νόθα, δεν πιστεύω πως κινεί

(*) Διάθρεσε πρώτο τεύχος του ΤΑΝ με τον τίτλο «Ο Γιος του Μυστηρίου».

ται από τις Δυνάμεις του 'Α-
πείρου!

—'Αλλά;

‘Ο Τάν αποκρίθηκε και ή
φωνή του ήταν πάντα τό ίδιο
ήρεμη και αποφασιστική:

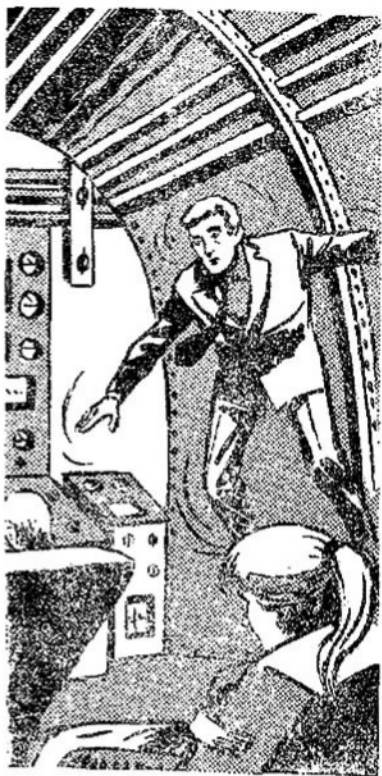
—“Ένας πλανήτης που κί-
νείται από τις δυνάμεις του
'Απείρου, δέν μπορεί ποτέ νά
μπή μέσα σ' ένα ξένο ήλιακό
σύστημα! Υπάρχουν νόμοι έλ-
ξεως και άπωθήσεως που διώχ-
νουν έναν ξένο έπισκεπτή
άπό τά όρια του ήλιακού συ-
στήματος. Μόνον ένας κομή-
της μπορεί νά περάσει γιατί
ή σύνθεσις του όγκου του εί-
ναι διαφορετική άπό τών άλ-
λων πλανητών. Μά ό Νόβα
δέν είναι κομήτης! Δέν είπε
ό δόκτωρ Χάινερ πώς είναι
πλανήτης;

—Τόν ώνόμασε «άστεροει-
δη!»

—Τόσο τό χειρότερο! Α-
στεροειδής είναι ένας πολύ
μικρός πλανήτης, πολλές φο-
ρές μικρότερος κι' άπό τό
Φεγγάρι. Οι άστεροειδείς τα-
ξιθεύουν στό Διάστημα με έ-
λιγγιώδη ταχύτητα μά ποτέ
δέν μπαίνουν μέσα σέ ξένα ή-
λιακά συστήματα!

—Πού θές νά καταλήξης,
Τάν; ρώτησε ό Τζόε έτοιμος
νά σκάση άπό περιέργεια.

—Δέν ξέρω άκριθώς, άπο-
κρίθηκε. ‘Η έπίσκεψις αύτή
του Νόβα στό σύστημα του ή-
λιου σας είναι παράξενη και
άφύσικη! Κάποια άλλη δύνα-
μις κινεί τόν Νόβα στό διά-
στημα και τόν κατευθύνει
πρός τή Γή! ‘Ισως μιá δύνα-

«... “Άρχισε νά άνεβαίνει προς
τήν όροφή σαν ένα μπαλλόνι γεμι-
σμένο με γκάζι»

μις που δέν είναι δική του!

—‘Εννοείς πώς μπορεί νά
ύπάρχουν πλάσματα εκεί πά-
νω που νά οδηγούν τόν πλα-
νήτη τους; δλόκληρον σαν νά
ήταν κανένα άπλό διαστημό-
πλοιο;

—Άκριθώς! Μά τά πλά-

κιματα αυτά δεν θα οδηγούν τον «πλανήτη τους»! Οι αστεροειδείς δεν έχουν ποτέ ζωή! Τα πλάσματα που πιθανόν να κάτευθύνουν τον Νόβα θα προέρχονται από έναν άλλον πλανήτη πολύ μεγαλύτερον! Θα είναι κατακτητά του Νόβα που τον χρησιμοπιούν μόνο και μόνο για να βομβαρδίσουν τη Γη!

—Νά τη βομβαρδίσουν! φώναξε ο Τζόε ιδρωμένος. Μ' έναν άλλον πλανήτη; Μά θα την συντρίψουν εντελώς! Θα την κάνουν σκόνη! Τι θάχουν να κερδίσουν απ' αυτό;

—Ο Τάν χαμογέλασε πάλι. Μ' δλη τη σοβαρότητα της συζητήσεως τους δεν μπορούσε να αποφύγει να χαμογελάσει με την τρομερή έκπληξι που ζωγραφιζόταν πάνω στο πρόσωπο του φίλου του.

—Προχτές, είπε, άκουσα από το ραδιόφωνο για μιὰ μεγάλη θερμοπυρηνική έκρηξη που έγινε στον Ειρηνικό Ωκεανό. Ένα δλόκληρο νησί κατεστράφη από αυτήν και βούλιαξε στα βάθη της θάλασσας! Τι είχαν να κερδίσουν οι άνθρωποι της Γης που εξαφάνισαν ένα δλόκληρο νησί;

—Αυτό ήταν πείραμα! φώναξε ο Τζόε με θυμό. Έξυπηρετεί επιστημονικούς σκοπούς, μπροστά στους οποίους ένα έρημονήσι δεν έχει καμιά αξία!

—Ήταν ένα κομμάτι από τον ίδιο τον πλανήτη σας! είπε ο Τάν σοβαρά. Και δικαιο

λογείτε την καταστροφή του επειδή έγινε για επιστημονικούς σκοπούς. Ποιός σας λέει πως οι κάτοικοι του πλανήτη για τον οποίο σας μιλάω εγώ, δεν σημάδεψουν την Γη με τον αστεροειδή Νόβα επίσης για επιστημονικούς σκοπούς; Κι' αν συμβαίνει κάτι τέτοιο ή δικαιολογία ή δική τους θάνατι πολύ σοβαρότερη γιατί δεν καταστρέφουν ένα κομμάτι από τον δικό τους κόσμο, αλλά έναν ξένο πλανήτη, στον οποίον ίσως δεν φαντάζονται πως υπάρχει ζωή!

—Αυτό... Αυτό μοιάζει με μυθιστόρημα! φώναξε ο Τζόε Μάρτιν γουρλώνοντας τα μάτια του.

—Και η δική μου ή παρουσία ανάμεσά σας είναι μιὰ διαπλανητική ιστορία, όπως είπε η μίς Ντάινα! απάντησε ο Τάν σκεπτικός.

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ
της "Εφ Μπι
"Αι κύτταξε
για λίγα λεπ-
τερόλεπτα στα
μάτια εκείνο
τ' δ έξωκοσμο
άγורי. "Υστε-
ρα πήρε ξαφνι
κά την απόφασι

του και είπε:

—Ο άρχηγός με ζήτησε. Θα πάμε μαζί στο Παλομάρ. Θέλεις να έρθης κι' εσύ;

—Και βέβαια...

—Η Ντάινα σηκώθηκε όρθια.

—Θά έρθω κι' εγώ! μουρ-

μούρισε. Θά ταξιδέψωμε μαζί, Τζόε! *Αν μᾶς μένουν ἀκόμα ὀχτῶ μέρες ζωῆς, νομίζω πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τίς ζήσω κοντά σου.

—Κι' ἐγώ; στρίγγλισε ὁ Τζίπου. *Εγὼ μόνος ἐδῶ. αὐτὸς πλανήτης Νόβας ἔσθαι σκάσει πάνω κεφάλι μου, Μάσα;

Καί τὰ μάτια του στοιφογύρισαν σάν μικρούλικά ρουλεμάν.

*Ὁ Τζόε μέτρησε τὴν κατάστασι μὲ μιὰ ματιά.

—*Ελάτε ὄλοι! εἶπε ἀποφασιστικά. Ἰδὲν νομίζω πῶς εἶναι κακό. Καλύτερα νὰ εἶμαστε μαζί αὐτὲς τίς ὀγτῶ μέρες ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ. Καί πολὺ φοβάμαι πῶς θά συμβῆ οὐτὸ πού προφήτευσε ὁ καθηγητὴς Χάινερ. Δὲν ὑπορεῖ ἀκόμα νὰ βάλῃ ὁ νοῦς μου πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σταματήσω· *εἶνε ὀλόκληρο ἄστρο πού ἔρχεται καταπάνω μας!

—*Αν εἶχαμε περισσότερον καιὸ μπροστά μας, εἶπε ὁ Τάν. θά μπορούσαμε νὰ βομβαρδίσωμε τὸ Νόβα μὲ μιὰ πελώρια βόμβα κοβαλτίου! Θά τὸν ἀνατινάζαμε πρὶν προφτάσῃ νὰ ζυγώσῃ πιδὸ πολὺ κοντά μας. Μὰ γιὰ νὰ κατασκευασθῇ μιὰ τέτοια βόμβα καί γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ὑγάνημα πού θά τὴν ἐκτοξεύσῃ ἐκεῖ πάνω, χροιάζεται πολὺ μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα. Γι' αὐτὸ ἡ τελευταία μας ἐλπίδα εἶναι ἡ ρουκέτα. Φθάνει νὰ προλάβω νὰ ἀνακαλύψω τὴ βλάβη της!

*Ὁ Τζόε δὲν εἶπε τίποτε πε-

«ΤΑΝ» τεῦχος 5

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ρισσότερο. Καταλάβαινε πῶς ὁ καιρὸς ἦταν τόσο μετρημένος πιά πού δὲν περίσσευε γιὰ λόγια. *Ανοίξε τὴν πόρτα καί βγήκε στὸν δρόμο. *Ἐκεῖ μπήκε στὸ ἀεροδυναμικὸ αὐτοκίνητό του πού περιμένε ἀπ' ἔξω. Μέχρι νὰ βάλῃ μπρός, ὄλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν καθῆσει στὴς ὑπόλοιπες θέσεις. Ξεκίνησαν μὲ τρομερὴ ταχύτητα. *Ὁ θρυλικὸς πράκτωρ τῆς *Εφ Μπι *Αἰ ἔτρεχε χωρὶς νὰ λογαριάσῃ καθόλου τὰ σήματα τῆς Τροχαίας. *Ἐξ ἄλλου καί νὰ τῷθελε δὲ θά μποροῦσε πιά! Δὲν θά μπορούσε νὰ διακρίνῃ καθόλου τὸ πράσινο χρῶμα, γιὰτὶ ὄλα μέσα στὴ σκέψι του εἶχαν πάρει ἔνα σταθερὸ χρῶμα πού δὲν ἄλλαζε καθόλου: Τὸ ζωηρὸ καί φωτεινὸ κόκκινο χρῶμα τοῦ κινδύνου!

Ο ΝΟΒΑ ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ "Ερικ Χάινερ κότταξε με τρομαρτή έκπληξι τὸ ἀγὸρι πὸ ἔστεικε μπροστά του.

—Κι' ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω πὼς ἦταν δυνατὸν αὐτὸς ὁ ἀστειροειδῆς νάχη περάσει τὰ ὄρια τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος! εἶπε. Μὰ ὅμως δὲν μπόρεσε ἡ φαντασία μου νὰ φτάση καὶ μέχρι ἐκεῖ! Δυστυχῶς, φίλοι μου, δὲν ἔχω διαβάσει, ποτέ μου διαπλανητικὲς ἱστορίες! Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ νεαρὸς φίλος μας ἀπὸ δῶ, ἔχει διαβάσει πολλές. Καὶ ὁμολογῶ πὼς — ὅπως ἔχω ἀκούσει — καμμιά φορὰ οἱ συγγραφεῖς «ἐπιστημονικῆς φαντασίας» ὅπως τοὺς ὀνομάζουν, δίνουν πολὺ λογικὲς ἐξηγήσεις στὰ πὸ παράλογα πράματα!

—Ὅυτ' ἐγὼ ἔχω διαβάσει ποτέ μου διαπλανητικὲς ἱστορίες γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ξέρω τὴ γλῶσσα σας! ἀπάντησε ὁ Τάν. Δηλαδή δὲν ξέρω νὰ διαβάξω καὶ νὰ γράφω, ἀλλὰ μόνον νὰ μιλῶ. Καὶ τούτο γιατί ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ γραφὴ δὲν διδάσκονται ἀπὸ ραδιοφώνου!

Ὁ Χάινερ γύρισε στὸν Τζόε κατὰπληκτος.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὸν νεαρὸ φίλο σας, εἶπε ξερα. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς σὲ μιὰ τόσο σοβαρὴ στιγμή φέρατε σ' ἕνον ἐπιστήμονα σὰν κι' ἐμένα αὐτὸ τὸ μισότρελλο ἀγὸρι γιὰ

νὰ κουβεντιάσω μαζί του!

Ὁ Τζόε κάτι πῆγε νὰ πῆ μὰ ὁ Τάν τὸν ἔκοψε:

—Ὁ καθηγητῆς Χάινερ ἔχει δίκιο, εἶπε. Δὲν εἶχαμε κομμυζ δουλειὰ νὰ ἔρθωμε ἐδῶ. Ἐμεῖς πρέπει τὸ συντομώτερο νὰ βρεθοῦμε στὸ «Σύμπαν I». Ἄν μπορέσωμε νὰ τὸ διορθώσωμε γρήγορα καὶ ἐκινήσωμε, ἴσως ὁ κ. Χάινερ δῆ ἔραφνικὰ τὸν πλανήτη Νόβα νὰ ἀλλάξῃ τροχιά καὶ νὰ περνᾷ πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τὴ Γῆ χωρὶς νὰ τὴν ἀπειλήσῃ! Τότε θὰ ἀσχίση ἀσφαλῶς νὰ διαβάξῃ καὶ διαπλανητικὲς ἱστορίες πότε — πότε!

Γύρισε καὶ διεθυνῆθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Χωρὶς κανέναν δισταγμὸ ὁ Τζόε Μάρτιν τὸν ἀκολούθησε.

Ο ΤΑΝ με τὰ φωτεινὰ μάτια του διάπλατα ἀνοιγμένα ἔφαχνε μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἄψυχα χαρτιά νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ λάθος πὸ δὲν θὰ ἐπέτρεπε στὸ «Σύμπαν I» νὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Γῆς. Θυμῶταν τὰ λόγια τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ Γιούκωφ πὸ ἦταν ὁ πρῶτος κατασκευαστῆς του: «Τὰ σχέδια οὐτὰ ἔχουν στὸ τέλος ἕνα λάθος πὸ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν ποτέ σὲ κανέναν νὰ τελειώσῃ αὐτὴ τὴ ρουκέτα!» Μὰ τὸ

έξώκοσμο παιδί έφαξε πολλές φορές αυτά τὰ σχέδια από τήν αρχή μέχρι τὸ τέλος χωρίς νὰ μπορέση νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ λάθος αὐτό.

Στὸ μεταξὺ ὁ Νόβα πλησίαζε ἀμειλικτὰ πρὸς τὴ Γῆ. Ὁ ἀστεροειδὴς αὐτὸς ἦταν πολὺ μικρὸς, μὰ ἀρκετὸς γιὰ νὰ τινάξῃ τὴ Γῆ στὸν ἕρα μὲ δόλις θὰ ἐρχόταν σὲ σύγκρουσι μαζί της. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦταν μικρὸς εἶχε ἀργήσει νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Παλουάρ. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα κίελας τὸν εἶναν δῆ ὅλα τὰ ἀστεροσκοπεῖα τῆς Γῆς καὶ τὴν τρίτη εἶχον ἀρχίσει νὰ τὸν διακρίνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι, μ' ἕνα ζευγάρι συνηθισμένα κυδάλια. Τὸ τέταρτο βρόδου μποροῦσαν καὶ τὸν ἐβλεπν με γυμνὸ μάτι καὶ δταν ξημέρωσε τὸ ἄλλο πρωὶ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἄστρα χάθηκαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ὁ Νόβα ἔμεινε! "Εμεῖνε καὶ φαίνονταν νὰ πλησιάζῃ ὀλοένα πρὸς τὴ Γῆ! Καὶ ὀλοένα μεγάλωνε φοβερὰ σὰν μιὰ τρομαχτικὴ ἀπειλὴ ἀπὸ τὸ Ὑπερπέραν.

"Εμεναν ἀκόμα τέσσερις ἡμέρες. Ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ μοσαῖο ποὺ πλησίαζε καὶ κινεῖς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Σικνὲς ἀλλόφορος ποικικὸ ἐστλιγίτηκαν σ' ὅλες τὶς γωνίες τῆς Γῆς, ὅπου ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πολιτισμένοι ἢ μὴ. Στους δρόμους τῶν πόλεων ἔβλεπες ἄνθρώπους νὰ τοῦχουν σὰν τρολλοὶ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ καμ

μιὰ ἀστυνομία δὲν εἶχε τὸ κουράνιο γὰ τούς σταματήση. Ἄλλὰ οὔτε καὶ τὴ δύναμι. Οἱ ἀγρότες σ' ὀλόκληρον τὸν πλανήτη εἶχαν πάψει νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ. Ὅλοι εἶχαν βγῆ στὸ ὑπαιθρο καὶ εἶχαν καρφώσει τὰ μάτια τους στὸ φοβερὸ ἄστρο ποὺ ζύγωνε ἀμειλικτὰ. Γονατιστοὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ μὴν πέσῃ ἐπάνω τους ὁ τρομαρὸς Νόβα, μὰ νὰ τρωάσῃ λίγο πλάγια καὶ νὰ μὴ συγκρουσθῇ μετὴ Γῆ. Ὅλοι παρακαλοῦσαν μιὰ γαὶ ὄλοι τῶβλεπαν πὼς δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα νὰ μὴν πέσῃ ἀπάνω τους ὁ Νόβα. Μεγάλωνε τόσο γρήγορα ποὺ καὶ οἱ πιὸ ἀνίδεοι ἔβλεπαν πὼς ἐρχόταν κατεθεῖαν ἐπάνω στὸ κεφάλι τους.

Τὸ κατὶ τῆς τετάρτης μέρας ἦταν μεγάλος σὰν ἕνας δεῦτερος ἥλιος. Τὸ μεσημέρι ἦταν κίελας διπλὸς ἀπ' αὐτόν!

Τὸ τέλος ζύγωνε, μὲ μεγάλα τρομαχτικὰ βήματα. Κανεῖς δὲν ἀμφέβαλλε πιά γι' αὐτό. Τὰ κυκτερινὰ κέντρα ἀδικεῖσαν καὶ οἱ κινηματογράφοι καὶ τὰ θέατρα Τώσσα ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ σώσῃ πιά τοὺς ἄνθρώπους, οἱ ἐκκλησίες ξαναβρῆκαν τὴν πελατεία τους. Σὰν ἀνέβει προσβάτων ὀρμουσαν στοὺς Ναοὺς οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ προσευχηθῶν στὸν Θεὸ. Στὸ Μπόρντγουαῖ κτεδάφισαν μέσα σὲ ἕνα εἰκοσιτετρώρο ἕνα πελώριο κτίριο καὶ στὴ θέσι του ἄρχισαν νὰ χτίζουν μιὰ νιγαντιαία ἐκκλησία. Κανένα ἄλλο γρα-

φείο ή ύπηρεσία δέν έργαζόταν μέσα στη μεγαλούπολι. "Όλα τὰ έκατομμύρια τών κατοίκων της είχαν μαζευτεί εκεί πέρα και έχτιζαν λυσσασμένα τόν Όικο του Θεού. "Έπρεπε νά τόν κάνουν πελώριο γιά νά έξευμενίσουν "Εκείνον πού ως φαίνεται τόν είχαν πολύ θυμώσει. Και ήταν τόσες χιλιάδες χιλιάδων τά εργατικά χέρια πού τó κολοσιάζο κτίριο ύψωνόταν πάνω από δέκα μέτρα την ώρα πρòς τόν ουρανó, έτσι πού έλεγεσ πώσ ύστερα από ένα έκατομμύριο χρόνια ξανοχιζόταν ó πύργος της Βαβέλ...

ΤΟΥ ΤΑΝ τó μάτια φωτίστηκαν ξαφνικά από μία ύπερκόσμια λάμψη. "Ό Τζόζεφ Μάρτιν πού τόν παρὰ κολουθούσε σκυφτός ένοιωσε

την καρδιά του νά σκιρτάη στο βλέμμα εκείνου του καταπληκτικού παιδιού.

—Τό βρήκες; μουρμούρισε, μὴ μπορώντας νά συγκρατήση την ανυπομονησία του.

—Ναι, βρήκα ότι δέν υπάρχει τίποτα γιά νά βρω! μουρμούρισε τó αγόρι. "Ό Γιούκωφ μὰς ξεγέλασε όλους και παραλίγο νά τó καταφύρη μέχρι τó τέλος. Μά εύτυχώς μένον άκόμα τέσσερς μέρες! "Ίσως προλάβωμε μέχρι τότε!

SOS

‘Η Γῆ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΔΡΑΣΙΣ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ! - ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙ

SOS Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

‘Η φρίκη καλπάζει ακόθεκτη από τó "Άπειρο! — "Ό ΤΑΝ και ή παρέα του άντιμετωπίζουν τρομαχτικά ΟΝΤΑ!

Στό έρχόμενο 4ο τεύχος τού ΤΑΝ

—Τί θές νά πής; φώναξε ὁ Τζόε.

—Τὸ «Σύμπαν Ι» εἶναι ξε-
τισμο νά πετάξῃ! εἶπε ὁ Τάν
σοβαρά. Δὲν ἔχει καὶ οὔτε εἶ-
χε ποτέ του κομμιά βλάστη!
Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ προδότης ἐ-
κείνος! ὅταν εἶδε πὼς ἡ προ-
δοσία του ἀνακαλύφθηκε γιὰ
νά μὴ τολμάῃ κανεὶς νά μπῆ
μέσα σὲ μιὰ ρουκέτα σάν τὸ
«Σύμπαν Ι» καὶ νά βγῇ μ'
αὐτὴν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Γῆς!
Τὰ εἶπε γιὰ νά προλάβουν
πρῶτα οἱ δικοὶ του νά φτιά-
ξουν ἕνα διαστημόπλοιο καὶ
νά πάρουν πρῶτοι τὴ δόξα
τῆς κοτακτῆσεως τοῦ Δια-
στήματος!

—Διάβολε! μουμούρισε ὁ
Μάρτιν. Εἶσαι βέβαιος γι'
αὐτό, Τάν;

—Ἀπολύτως! Ξανάφτιαξα
τὰ ἴδια σχέδια μόνος μου καὶ
τὰ συνέκρινα μὲ τοῦ Γιούκωφ!
Εἶναι ἀπολύτως ὅμοια! Ἰδὲν
ὕπάρχει καμμιά διαφορά καὶ
καμμιά βλάστη. Ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος ἦταν τρομερὰ ὑπου-
λος καὶ ξευπνος! Μᾶς τὴν ἐ-
σκασε ὁλονῶν!

—Τὸ τέρας! μούγκρισε ὁ
Τζόε ἔξω φρενῶν. Καὶ χάσα-
με τέσσερις ὁλόκληρες μέρες.
Τὶς τέσσερις ἴσως πιὸ πολυτι-
μες μέρες ἀπ' ὅσες ἔζησε ἁ-
νόμιεσα σὲ τρισεκατομύρια
ἄλλες ἐτοῦτος ὁ πλανῆτης.

— Οἱ τέσσερις πολυτιμώ-
ρες μέρες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ
μένουν ἀκόμα! εἶπε ὁ Τάν ἀ-
ποφασιστικά καὶ σηκώθηκε
δρθος. Πρέπει νά ξεκινήσωμε
τὸ γρηγορότερο δυνατόν. Καὶ

τὰ δευτερόλεπτα εἶναι πιά ἀ-
νεκτίμητα!

—Θά δώσω ὁδηγίες ἀμέ-
σως! φώναξε ὁ Τζόε Μάρτιν
καὶ ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμά-
τιο.

ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ!

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ἐπιθυ-
μια ἐκείνων ποὺ θὰ
ἀντιμετώπιζαν τὸν
τρομερὸ εἰσβολέα
τοῦ Ἀπεύρου, ἦταν νά θρίσ-
κωνταὶ ὅλοι μαζὶ τὶς τελευ-
ταῖες ἐκεῖνες στιγμές. Καὶ ἡ
ἐπιθυμία αὐτὴ ἔγινε πραγμα-
τικότης τὴν ὥρα ποὺ τὸ «Σύμ-
παν Ι» ἄρχισε νά ἀπογειώνε-
ται. Πιθανόν καμμιά κρατική
ἀρχὴ νά μὴν ἔδινε τὴν ἄδεια
σὲ δυὸ παιδιὰ καὶ δυὸ γυναί-
κες νά μπουν στὴν πρῶτη
διαπλανητικὴ ρουκέτα ποὺ θά-
φευγε ἀπὸ τὴ Γῆ γιὰ τὸ Διά-
στημα. Μὰ καμμιά Ἀρχὴ δὲν
ὕπῆρχε πιά στὴν πραγματικό-
τητα πάνω στὸν πλανῆτη Γῆ.
«Ὅλα τὰ κοινωνικὰ σκαλοπά-
τια εἶχαν ἐξισωθεῖ ἀναγκαστι-
κά. Δὲν ὑπῆρχαν πιά παρὰ μόν-
ον ἄνθρωποι! Ἄνθρωποι χω-
ρὶς ὄνειρα καὶ χωρὶς ὑπόστα-
σι. Ἄνθρωποι ποὺ τοὺς κυβερ-
νοῦσε μόνον ἕνα συναίσθημα:
Ὁ Τρόμος! Ὁ Τρόμος ἀπὸ
τὸν πλανῆτη ΝΟΒΑ!

Κανεὶς δὲν ὑπῆρχε γύρω ἀ-
πὸ τὴν ρουκέτα ὅταν ὁ Τζόε
μὲ τὸν Τάν, τὸν Τζίπου τὴ
Ντάινα καὶ τὴ Ρένα μπῆκαν
μέσα στὸ «Σύμπαν Ι».

Δέθηκαν στὰ καθίσματά
τους ὅλοι. Ὁ Τάν κάθῃσε

«... Τὸ «Σέρμπαν I» χύθηκε με ἀσύλληπτη ταχύτητα στὸ Διάστημα»

μπροστά στο κοντράν κυβερνήσεως. "Όταν βεβαιώθηκε πώς και οι άλλοι ήταν άφραλεις κατέβασε έναν μοχλό.

"Ένας τρομερός κρότος σαν κανονιά χκούστηκε. Οι όπισθιοι πύραυλοι του διαστημόπλοιου είχαν ανάψει. Το γιγάντιο σκάφος κλυδωνίστηκε επικίνδυνα και άρχισε να τρέμη. Από το χοντρό κρύσταλλο του θαλάμου της διακυβερνήσεως είδαν πώς είχαν αρχίσει να ανυψώνονται σιγά-σιγά. Και ξαφνικά όλα μαύρισαν γύρω τους. Το «Σύμπαν Ι» τινάχτηκε σαν άφηνιασμένο προς το Διάστημα. Η Γη άρχισε να μικραίνει πίσω του. Ήταν τόση ή αντίστασις της απότομης επιταχύνσεως που όλοι έχασαν τή αισθήσεις τους για αρκετές ώρες. Στο μεταξύ αυτό το διαστημόπλοιο έσκιζε κάθετα την απόστασι. Πέρασε την στρατόσφαιρα και την ιονόσφαιρα και βγήκε στο απόλυτο και κατάμαυρο κενό. Έδω ή ταχύτης του αύξηθηκε τρομαχτικά καθώς δεν υπήρχε πια καμιά αντίστασις ή τριβή να το ένοχλη. Τα μηχανήματα είχαν αρχίσει να τρίζουν από την φοβερή πίεσι. "Όσο οι πύραυλοι δούλευαν τόσο ή ταχύτης μεγάλωνε. "Έπρεπε να σβύσουν για να κρατηθή ή ρουκέτα σε μιά πορεία με σταθερή ταχύτητα. Μά εκείνος που έπρεπε να τους σβύση κοιμώταν ακόμα βαθειά, ανάσθητος από την τρομερή έκκίνησι.

Πρώτος άρχισε να συνέρχε-

τσι ο Τζόε Μάρτιν. Σάν πιο μεγάλος και πιο γερός οργανισμός απ' όλους τους άλλους ξαναβρήκε πολύ γρηγορώτερα τις δυνάμεις του.

Κατάλαβε πώς βρίσκονταν έξω στο Διάστημα και ένα παράξενο ρίγος τον διαπέρασε! Ήταν ο πρώτος άνθρωπος της Γης που ένοιωσε αυτό το συναίσθημα!

Γύρισε και κύτταξε τους άλλους. "Όλοι κοιμώνταν ακόμα βαθειά. Ο θάλαμος φωτιζόταν από τα αυτόματα ατομικά φώτα άπλετα.

Έλυσε σιγά-σιγά την πόρτη που κρατούσε το χοντρό λουρί που ήταν περασμένο στη μέση του. Μετά πήδησε κάτω στο έδαφος για να πάη μέχρι τη θέση που βρισκόταν ο Τάν. Ήθελε να προσπαθήση να συνεφέρη το γρηγορώτερο το υπερκόσμιο άγόρι. Έκείνο ήξερε απ' έξω όλους τους χειρισμούς που έπρεπε να γίνουν στη ρουκέτα για να οδηγηθή κανονικά.

Μά μόλις έφυγε από την καρέκλα του και έκανε το πρώτο βήμα, ο κρότος των πυραύλων έπαψε ξαφνικά να ακούγεται. Οι τρομερής εντάσεως προωθητήρες του «Σύμπαν Ι» είχαν σβύσει μόνοι τους αυτόματα, αφού είχαν άναπτύξει το άνωτατο έπιτρεπόμενον όριον ταχύτητας του σκάφους. "Αν δεν γινόταν αυτό μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας ή διαπλαστική ρουκέτα θα κινδύνευε να έκραγη στο Διάστημα.

Μιά τή στιγμή πού οί πύραυλοι έπαψαν άπότομα νά προωθούν τό «Σύμπαν Ι» και ιά τουτ αύξανούν συνεχώς τήν ταχύτητα, συνέβη και κάτι άλλο. Ή έλις πού προερχόταν από τήν έπιτάχυνσι και άνάγκασε τόν Τζόε νά στέκη κανο νικά με τά πόδια κάτω, χάθηκε άπότομα κι' αυτή. Σιγά σιγά τό κορμί του πράκτορος τής "Εφ Μπι "Αϊ άρχισε νά άνυψώνεται στον άέρα σαν νά ήταν κανένα μπαλόνι γεμάτο γκάζι.

Στήν άρχή ο Τζόε έβγαλε μιá φωνή έκπλήξεως γιατί κάτι τέτοιο δέν τό είχε βάλει ο νούς του. Γρήγορα όμως κα τάλασε τί συνέβαινε και χαμογέλασε. "Όταν έφτασε στήν όροφή του θαλάμου, χτύπησε άνάλοισφρα τήν παλάμη του εκεί πάνω. Τό κορμί του σαν τόπι πού είχε κάνει ένα άνάλαφρο γκέλ ήρθε πρós τά κάτω πλέοντας στον άέρα σιγά - σιγά. Άρπάχτηκε από τήν καρέκλα του Τάν και δέν τήν άφησε πιά από τά χέρια του για νά μη ξαναφτάση άπάνω στο ταβάνι. "Αρχισε νά δίνη μικρά χαστουκάκια στο δεκαεξάχρονο αγόρι για νά τό κάνει νά συνέλθη. Πραγματικά ο Τάν δέν άργησε νά άνοιξη τά μάτια του.

Κύτταξε τόν Τζόε και μετά τά μάτια του πήγαν μπροστά στο κρύσταλλο του θαλάμου διακυβερνήσεως πού ήταν κατάμαυρο.

—Βρισκόμαστε σιό Διάστημα: ιώτησε.

—Ναι, άπάντησε ο Τζόε. Μόλις έσθυσαν και οί πύραυλοι πού αύξαναν συνεχώς τήν ταχύτητα του σκάφους.

—Μόνοι τους; ρώτησε ο Τάν.

—Μόνοι τους. Φαίνεται πως σβύνουν αυτόματα γιατί ή ταχύτης ήταν τόσο μεγάλη πού κινδύνευε νά σπάσει τό σκάφος.

—Πόση ώρα έχετε πού ξυπνήσατε; ρώτησε ο Τάν.

—Κάπου δέκα λεπτά.

—Μπράβο στον μηχανικό πού έφιαξε αυτή τή ρουκέτα!, είπε τό παιδι με θαυμασμό. Μ' όλο πού είναι έντελώς πρωτόγονη, δλα επάνω της είναι ύπολογισμένα με θαυμαστή ακρίβεια. Οί αυτόματα διακόπτες των πυραύλων δέν θάταν άνάγκη νά λειτουργήσουν καθόλου αν μέσα στο «Σύμπαν Ι» βρισκόταν ένα κανονικό πλήρωμα. Βλέπετε όμως αυτός πού τήν έφιαξε δέν ύπέθεσε ποτέ πως ο πλοίαρχος στο πρώτο κιόλας ταξίδι θά ήταν ένα παιδί. Δοκιμάσατε νά περπατήσετε καθόλου, κύριε Μάρτιν;

—Ναι, και βρέθηκα εκεί πάνω! άποκρίθηκε ο Τζόε γελώντας. Δέν πήγε καθόλου ο νούς μου πως με τό σταματήμα των πυραύλων θά χανόταν ή έλις τής έπιταχύνσεως. Μήπως ξέρεεις πού βρίσκονται αυτά τά μαγνητικά πέδιλα;

—Θά τά βρούμε, άποκρίθηκε.

ΤΩΡΑ ήταν και οι πέντε εφύπνιοι. Στα πόδια τους φορούσαν τὰ μαγνητικά πέδιλα για νὰ μπορῶν νὰ περπατοῦν μὰ τὰ βήματά τους ἦταν βαρυνὰ και δύσκολα πὺ νόμιζες πὺς ἔβλεπες νὰ περπατοῦν τίποτε δύσκολα ἔντομα.

Ὁ Τζίπου εἶχε τὸ χειρότερο χάλι ἀπ' ἄλους. Τὸ μαῦρο χρῶμα του εἶχε γίνει γκρίζο και τὰ μάτια του εἶχαν ἀλοιοθωρήσει σὲ σημειῶ ἔνησυχαστικό.

Ἡ Ντάινα τὸν λυπήθηκε και τὸν ρώτησε για νὰ τὸν παραγαρήση:

—Τζίπου, θέλεις νὰ φῶμε;

Ὁ καυμένος κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά. Οὔτε αὐτὸ δὲν μποροῦσε.

—Τζίπου δὲν θέλει γεῦμα, μὲς Ντάινα! μουρμούρισε μισοπεθαμένος. Τζίπου βγάλεἰ ἄλα ὅ,τι βάλῃ στομάχι του. Τζίπου ὀλόκληρος θέλει βυγὴ ἀπὸ παπούτσι του, πᾶει κολλήσει ἐπάνω τοῦσάν! Γῆ πολὺ μακριὰ ἀπὸ πόδια φτωχοῦ Τζίπου! Πᾶει κόλασις πρὶν πεθάνῃς!

Ὁ Νόβα πλησίαζε μὲ ἄστρα πιαία ταχύτητα ἐμπρὸς τους. Κανεὶς δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ἀσχοληθῇ περισσότερο μὲ τὸν φτωχὸ ἀραπάκο.

Ὁ Τάν εἶπε:

—Τόσο γρήγορα πὺ πᾶμε θὰ ἔχωμε φτάσει πρὶν περᾶσουν εἰκοσιτέσσερις ὥρες ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ ἀφήσαμε τὴ Γῆ! Ἔτσι θὰ μᾶς μένουν ἀκόμα τρεῖς μέρες νὰ τὸν κα-

ταφέρουμε νὰ ἀλλάξῃ πορεία!

Ὁ Τζὸε κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ μεαρό φίλο του.

—Τὸ λές μὲ μιὰ βεβαιότητα σὰν νὰ μὴν ἔχῃς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὸ καταφέρῃς! μουρμούρισε.

—Θᾶναι πολὺ δύσκολο νὰ μὴ γίνῃ! εἶπε τὸ παιδί χαμογελώντας. Ἐκτός ἀν μᾶς ἀφνιδιάσουν κατὰ τὴν προσγείωσι μας. Ἄφου εἶναι γεγονός ὅτι ὁ πλανήτης αὐτὸς κατεβύνεται ἐναντίον τῆς Γῆς, εἶναι ἐπίσης γεγονός πὺς μπορεῖ και νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσι!

Ὁ Τζὸε δὲν ξαναμίλησε ἄλλο. Μὲ ἀγωνία πὺ διαρκῶς μεγάλωνε καθὼς μεγάλωνε και ὁ ὄγκος τοῦ Νόβα μέσα στοῦ κρυστάλλινου περιβλήμα τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως, παρακολουθοῦσε τὴς ἐπιδέξιους χειρισμοὺς πὺ ἔκανε ὁ Τάν στὰ διάφορα πολὺπλοκα ὄργανα τοῦ σκάφους.

Ἄρχιζαν πᾶ νὰ ξεχωρίζουν και μὲ γυμνὸ μάτι τοὺς ὀλόθους, μυτεροὺς βράχους πὺ σκέπαζαν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Νόβα. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ βύχια δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Οὔτε κοιλάδες, οὔτε βυθισμένες ἐπιφάνειες πὺ νὰ δείχνουν πὺς κάποτε ὑπῆρχε νερὸ ἐκεῖ πέρα. Ὁ Τζὸε τὸ παρετήρησε κι' αὐτὸς και τὸ εἶπε στὸν Τάν.

—Στοὺς ἀστεροειδεῖς, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι, δὲν ὑπάρχει ποτὲ ζωὴ. Οὔτε ἀτμό-

σφαιρα, ούτε νερό, ούτε υπεριτυπώδης βλάστησις. Είναι συμπαγείς βράχοι και μάλιστα πολλοί απ' αυτούς έχουν τόσο πυκνή μάζα που να είναι τρομαχτικοί σε βάρος. Κάτι τέτοιο, όπως βλέπω, είναι κι' ο Νόβα. Μικρός στον όγκο αλλά ένα κομμάτι γρανίτης και τίποτε άλλο. Δεν είναι τυχαίο αυτό, κύριε Μάρτιν!

—Τί θέσι να πής, Τάν;

—'Ο άστεροειδής αυτός είναι διαλεγμένος ακριβώς για τον προορισμό που πρόκειται να εκτελέσει! Και προορισμός του είναι να καταστρέψει έναν άλλον πλανήτη πολύ μεγαλύτερόν του! "Αν η μάζα του δεν ήταν τόσο συμπαγής και γερή, θα μπορούσε να συντριβή μόνο ο Νόβα χωρίς να μπορέσει να διολύσει τη Γη, αφού είναι τόσο μικρότερός της. Μά η κατασκευή του είναι τέτοια που να μη μένη αυτή η έλπιδα για τον πλανήτη μας! "Η Γη θα κονιορτοποιηθή και μαζί της κι' ο Νόβα. "Αν μάλιστα ένας από τους δυο πλανήτες έχει μία στο εκατομμύριο πιθανότητες να γλυτώσει από την τρομαχτική σύγκρουση, αυτός θα είναι ο Νόβα, που ενώ είναι τόσο μικρότερος, το βάρος του πιθανόν να είναι και μεγαλύτερο από της Γης!

—Μεγαλύτερο! φώναξε ο Τζέε εύσπιστα. Δεν τό φαντάζομαι!

—Και όμως! είπε ο Τάν. Μιά μπίλια από ρουλεμάν που

ή διάμετρός της είναι δυο εκατοστά, είναι πολύ πιο βαρεια από μια μπάλα μπασκετικού πενήντα φορές μεγαλύτερη!

—Μά, δόθολε! φώναξε ο Τζέε. Δεν είναι δά από μεταλλικά ή Γη! "Έχει δ'όκληρα ρουβίνια από γρανίτη. "Έχει πετρώματα και μεταλλεύματα

«... Περιπατούσαν πάνω στον Νόβα με βαρεία, δύσκολα βήματα...»

«ΤΑΝ» ΤΕΥΧΟΣ 6

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

σκληρότατα και βαριά...

—Επειδή αναφέρετε τον γρανίτη, θα σας πω κάτι, είπε ο Τάν. «Η ρουκέτα με την όποια φτάσαμε στη Γῆ, ο πατέρας μου κι' εγώ χάθηκε πάνω από τριακόσια μέτρα μέσα σε συμπαγή γρανίτη! Έξωτερικά δεν έπαθε τίποτε γιατί ο γρανίτης είναι τόσο μαλακός σε σύγκριση με το μέταλλο που είναι κατασκευασμένο το διαστημόπλοιό μας, ώστε είναι σαν να πεφτε μια σιδερένια μπάλα μέσα σ' ένα καλάθι από μπαμπάκι! Αν λοιπόν ολόκληρος ο Νόβα είναι από ένα τέτοιο μέταλλο, θα ζυγίξη πάνω από πέντε φορές περισσότερο απ' όλη τη Γῆ!

Ο Τάν άναψε ξαφνικά δλους τους προσθίους πυραύ-

λους του πλανητόπλοιου «Σύμπαν Ι». «Η γιγαντιαία ρουκέτα φρενάρισε μέσα στο απόλυτο κενό μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα μακρύτερα από τον τρομερό άστεροειδή που τους τραβούσε με άπίστευτη δύναμη. Για δεύτερη φορά δλοι εκεί μέσα άρχισαν να τρίζουν άπειλητικά. Οι συσκευές και τὰ καντράν κινδύνευαν να ξεκολλήσουν από την αντίστασι.

Για άρκετή ώρα η κατάστασις αυτή συνεχίστηκε χωρίς να αλλάξη, στο παραμικρό. «Όλων τὰ πρόσωπα ήταν άλλαγμένα από την άγωνία και κανείς δεν μιλούσε. Ο Τζίππου κόντευε να βγάλη τὰ άντεσά του από τον έμετό, που καθώς έβγαينه από τὸ στόμα του πήγαινε και κολλούσε κατευθείαν στην όροφή.

—Κινδυνεύουμε στὰ σοβαρά να τσακιστούμε εκεί πάνω! δήλωσε ο Τάν. «Όπως τὸ φαντάστηκα, κύριε Μάρτιν, η έλιξις αυτού του άστεροειδους είναι πολύ τρομερότερη από την έλιξι της Γῆς μ' όλον τον μικρόν του όγκο! «Αν έπρόκειτο να προσγειωθούμε στη Γῆ οι ρουκέτες θα είχαν κάνει κιόλας τὴ δουλειά τους και θα είχαν σταματήσει αυτόν τον τρομερό δρόμο που έχουμε πάρει τώρα!

—«Όστε... Δέν έχομε έλπιδες; ρώτησε ο Τζόε με άγωνία.

«Ο Τάν δέν πρόλαβε να άπαντήσει. «Όλοι όσοι βρί-

σκονταν μέσα στο «Σύμπαν Ι» έπεσαν ξαφνικά ο ένας απάνω στον άλλον και όλοι μαζί κουτρουθαλιάστηκαν στο μπροστινό μέρος του θαλάμου διακυβερνήσεως, επάνω στο μηχάνημα. Οι δυο κοπέλλες ξεθγαλαν τρομαγμένες φωνές. Ο Τζίπου στρίγγλισε σαν άρνι που τὸ σφάζουν.

«Ο Τάν χαμογέλασε χαρούμενος και μαζί του κι' ο Τζόε.

—Σωθήκαμε! είπε ο πράκτωρ της "Εφ Μπι "Αϊ με άνακούφισι. "Επιασε τὸ φρένο σου, γέρο Τάν!

—Ναί, είπε τὸ άγάρι Τώρα θά προσγειωθούμε στον Νόθα χωρίς φασαρία. "Η μεγάλη ταχύτης κόπηκε και διαρκώς μειώνεται και περισσότερο...

ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ!

ΤΟ «Σύμπαν Ι» άκούμπησε σιγά - σιγά πάνω στον φλοιό του Νόθα.

—Θά βγοῦμε έξω; ρώνησε ο Τζόε τόν νεαρό φίλο του.

Παρ' όλο που ήταν μεγαλύτερος αναγνώριζε πώς έδω έπάνω ο Τάν έπρεπε να έχη τὸ πρόσταγμα και να γίνεται ό,τι έλεγε αυτός γιατί ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον τί έπρεπε να γίνει.

—Και βέβαια, άποκρίθηκε τὸ άγάρι. "Αν είναι κάτι που χρειάζεται να τὸ ανακαλύψουμε πάνω σ' αυτόν τόν μικρό κόσμο, πρέπει να τὸ βρούμε τὸ γρηγορότερο. "Ας μη ξεχνάμε πώς τόν ίδιο κίνδυνο

που διατρέχουμε πάνω στη Γη τόν διατρέχουμε κι' έδω. Τὸ άστρο αυτό πρόκειται να πέση επάνω στον πλανήτη σας σε τρεῖς μέρες περίπου!

—Λοιπόν άς μη καθόμαστε! είπε ο Τζόε. "Ας φορέσωμε τὰ σκάφανδρά μας και άς βγοῦμε να κάνωμε τὴ βόλτα μας!

Χωρίς πολλές κουβέντες φόρεσαν τις πανοπλίες τους και βγήκαν από τὸ «Σύμπαν Ι» κατεβαίνοντας τὴ μεγάλη έξωτερική του σκάλα μέχρι τὴ γῆ.

«Όταν βρέθηκαν να πατούν κάτω, ανακάλυψαν πώς τὰ βήματά τους ήταν πολύ βαρεια και δύσκολα. Τὰ πόδια τους λές και κολλούσαν κάτω και με δυσκολία τὰ ξανασήκωναν για να βημάτισουν.

—Εἶναι όπως σας τὸ είπα, είπε ο Τάν και ἡ φωνή του αντήχησε μέσα στα άκουστικά που υπήρχαν στις πανοπλίες τών συντρόφων του. «Ο άστεροειδής αυτός έχει τρομακτική βαρύτητα και φυσικά και έλξι. Κάνει τὰ πόδια μας άσηκωτα. «Όταν περπατήσωμε έδω επάνω ένα χιλιόμετρο θά είμαστε τόσο κουρασμένοι σαν ναχώμε κάνει στη Γη δέκα! Γι' αυτό είναι περιττό να περπατάμε όλοι μαζί και να καταπαλίσκωμε τις δυνατόει μας. "Εγώ έχω έναν τρόπο πιδ άνετον να πηδάω από τὸ ένα μέρος στο άλλο. Θά πάω με τόν δικό μου τρόπο να ξεφερευήσω αυτόν τόν Νόθα. Μόλις βρω εκείνο που ήρθαμε να βρούμε θά έπιστρέψω να σας

πάρω μαζί. "Ετσι θά πάμε κατ' εὐθείαν στὸν σκοπὸ μας. Νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ.

Χάρης νὰ περιμένη ἀπάντησι ἀπὸ κανέναν χαμήλωσε τὰ μάτια του κάτω στὸ ἔδαφος καὶ τὰ κάρφωσε ἐκεῖ. Μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα εἶχε ἐξαφανισθῆ ἔμπρὸς τὰ μάτια τῶν ἑκπληκτῶν συντρόφων του. Ἡ Ντάινα καὶ ἡ Ρένα πού γιὰ πρώτη φορὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουν αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ ἐξαφάνισι, δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν μικρὰς κραυγὰς ἐκπλήξεως. Οἱ κραυγὰς τοὺς ἀκούστηκαν μέσα ἀπὸ τὰ ἀκουστικά τοῦ Τζέο καὶ τοῦ Τζίτσου. Χωρὶς αὐτὰ οἱ ἀνθρώποι τῆς Γῆς δὲν θά μπορούσαν νὰ συνεννοηθοῦν ἐκεῖ πάνω στὸν Νόθα. Ὅσο καὶ δυνατὰ νὰ φώναζαν ἢ φωνὴ δὲν θάφτανε ποτὲ στὰ αὐτιά τοῦ ἄλλου γιὰτὶ μέσα στὸ ἀπόλυτο κενὸ δὲν μποροῦν νὰ μεταδοθοῦν τὰ ἠχητικὰ κύματα.

—Μάσα Φάντασμα, ἀρῆσε? μόνους ἐμᾶς! μοιρμούρισε ὁ Τζίτσου τρομοκρατημένος.

—Μάσα Φάντασμα, ἀφῆσε? μόνους ἐμᾶς καὶ ὅταν Μάσα κάτοικοι αὐτονοῦ πλανήτη χυμήξουν ἀπάνω Μάσα Τζέο καὶ φτώχῳ Τζίτσου, τὰ βάζουμε μαύρα!

Μ' ἄλλή τὴν ἀγωνία τοὺς καὶ τὴν ἀνησυχία πού ἔνοιωθαν, ὁ Τζέο καὶ οἱ δυὸ κοπέλλες δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ γελάσουν μὲ τὸν κωμικὸ τρόπο τοῦ μικροῦ ἀραπάκου.

Ξαφνικὰ καὶ ἐνῶ δὲν εἶχαν περάσει παρὰ μόνο δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχε φύγει μὲ τὸν πρωτότυπο τρόπο του, ὁ Τάν φανερώθηκε καὶ πάλι μπροστὰ τοὺς μέσα στὴν γυαλιστερὴ πανοπλία τοῦ Διαστήματος πού φοροῦσε.

—Ἡςθες κιόλας; ρώτησε ὁ Τζέο ξαφνιασμένος. Μήπως σοῦ συνέθη τίποτε;

Ἐνῶ τὸν χαμογέλασε.

—Γύρισα τὴ μισὴ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη Νόθα, εἶπε καὶ ἴσως καὶ περισσότερο! Ὁ δικός μου ὁ τρόπος νὰ ταξιδεύω εἶναι πολὺ γρήγορος! Μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνδιεφέρει πῶς πολὺ δὲν εἶναι ὁ τρόπος πού ταξιδεύουμε, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρευνάς μου.

—Καὶ ποῖο εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ Ντάινα μὲ ἀγωνία πού δὲν μπορούσε νὰ κρύψει.

—Ὅπως τὸ εἶχα φανταστῆ, ἀπάντησε τὸ ἀγόρι μὲ μᾶτια πού γυάλιζαν θοισαμβευτικά, ὁ πλανήτης ἐτοῦτος δὲν ἀκολουθεῖ ἕναν μοιραῖο δόμο μέσα στὸ Ἄπειρο! Τὸν κατευθύνουν! Μάλιστα. Τὸν κατευθύνουν μὲ προωθητῆρες σὶν αὐτοὺς πού ἔχει καὶ τὸ διαστημόπλοιό μας!

—Δὲν εἶναι δυνατόν! μοιρμούρισε ὁ Τζέο κατάπληκτος.

—Δυνατότατο! ἀπάντησε τὸ παιδί. Τοῦτον τὸν ἀστεροειδῆ τὸν ξεκόλλησαν ἀπὸ τὸν κανονικὸ τοῦ δρόμο μὲ μιά τρομερὴ ἔκρηξι. Ὑστερα ὅταν ἀπομακρύνθηκε πολὺ ἀπὸ τὴς

έλξεις πού έπιδρούσαν άπάνω του ήταν εύκολο πιά νά τόν καθοδηγήσουν!

—Είναι τριμερές! έπτε ή Ρέ-νσι. "Ένα δλόκληρο άστρο νά τό κουβαλάς όπου θέλεις μέ σα στό "Απειρο!....

—"Ανακάλυψα δυό άπ' αύτούς τούς προωθητήρες! έπτε ό Τάν. Είναι κάτι πελώριες σήραγγες μέσα στά βράχια. "Όλον τόν χώρο τους τόν πιάνουν τά μηχανήματα άνοιφλέξεως. Τώρα είναι στυστοί γιατί δέν χρειάζονται πιά. "Ο Νόβα έχει πάρει πιά τήν πορεία του και τήν ταχύτητά του. Δέν χρειάζεται τίποτ' άλλο γιά νά φτάση μέχρι τή Γή και νά έκραγή έπάνω της. "Αν όμως καθορίσω τήν πορεία αύτή και θέσω σ' ένέργεια έναν άπό τούς πλάγιους προωθητήρες, ό άστεροειδής θά αλλάξη αύτομάτως δρόμο και θά περάση πλάι άπό τή Γή χωρίς νά τήν άγγιξη!

—Λοιπόν, τί καθόμαστε; ξεφώτισε ό Τζόε άνυπόμονα. Πώς θά καθορίσης τήν πορεία του Νόβα μέσα στό διάστημα;

“Ο Τάν κύτταξε τόν Τζόε χαμογελώντας έλαφρά.

—"Έχετε δίκιο, κύριε Μάρτιν, έπτε, νά άνυπομονήτε. Μά είναι πράγματα πού όσο και νά βιάζεται κανείς πρέπει νά τά άναθέλλη. Αύτή είναι μιá άπ' αύτές τίς περιπτώσεις! Δέν μπορώ δυστυχώς νά κάνω τούς ύπολογισμούς μου παρά μόνο σαν νυχτώση! Τότε

θά φανή ή Γή στόν ούρανό και σύγχρονα μέ τήν κίνηση τών άλλων άστρων θά ύπολογίσω τήν κατεύθυνσι του Νόβα γιά νά δώ άπό πιά μεριά πρέπει νά τόν σπρώξω!

ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ νύχτα όταν ό Τάν τέλειωσε τούς ύπολογισμούς του. "Η Γή κρεμόταν πελώρια ψηλά στόν ούρανό. "Έλεγε πώς ή άκρη

της άγγιζε τήν άκρη του Νόβα. Βλέποντάς τήν και ξέροντας ότι τρωθούσαν γραμμή νά συγκρουσθούν έπάνω της, όσο και αν ήλιπζαν νά τό άποφύγουν στό τέλος, δέ μπορούσαν νά μη νοιώθουν όλοι, άκόμα και ό Τάν, μιá κρούδα στή ραχοκοκκαλιά τους.

“Ο Τάν, τό ύπερκόσμιο άγόρι, σήκωσε τά μάτια έπάνω άπό τά χαρτιά του όπου σημείωνε κάτι άλλόκοτα νούμερα πού κανείς άλλος έκτός άπό αύτόν δέν μπορούσε νά τά διαβάση.

—Μπορούμε νά πηγαίνουμε, έπτε στόν Τζόε Μάρτιν, πού τόν περισκελούσους άγρυπνα. Δέν είναι άνάγκη νά περιμένουμε νά ξεμερώση γιά νά ξεκινήσωμε. "Όσο γρηγορότερα τελειώσωμε τόσο καλύτερα.

«Ήταν δυο "Όντα που έλαμπαν δολοκλήρα με μια αλλόκοτη λάμψη».

Ο Τζόε βρισκόταν πιά κοντά απ' δλους στην πόρτα. Τήν άνοιξε όπως είχε οη τον Τάν να κάνει την πρώτη φορά και βγήκε έξω. Το υπερκόσμιο άγόρι και μετά η Ντάνα και η μικρή Έλληνοπούλα τον άκολουθήσαν. Τελευταίος έσκασε μύτη ο διωθόμενος άραπάκος ο Τζίπυ. Ή-

ταν τρομερός μέσα στην πελώρια πανοπλία του με τη μάσκα του άεργόνου.

Ο Τάν με τον Τζόε Μάρτιν πήγαιναν μπροστά κι' από πίσω άκολουθούσαν τά δυο κορίτσια. Ο άραπάκος κόλλησε κι' αυτός στη συνοδεία και κάθε τόσο γυρνούσε τά δλοστρογγυλα ματάκια του προς δλες τις κατευθύνσεις περιμένοντας να δη κανένα γιγάντιο και τρομερό τέρας να ξεπροβάλλη ξαφνικά πίσω από τους δλόρθους βράχους. Ήταν έτοιμος να βάλη τις φωνές με δλη τη δύναμη του λαρυγγισού του μόλις θάβλεπε το παραμικρό. Μά για την ώρα δέν μπορούσε να δη τίποτε. Πάνω σ' εκείνο το μικρό άστρο δέν υπήρχε καθόλου ζωή. Θάταν έντελώς άνεξήγητο να βρης κάτι πού να κουνιέται και να περπατάη σ' έναν τόπο πού δέν υπήρχε καθόλου άέρας και δλα εκείνα τά στοιχεία πού δημιουργούν τη ζωή.

Ο Τάν, πού πήγαμε μπροστά, βράδιζε σταθερά. Στο πρόσωπό του διακρινόταν η άνυπομονησία. Ήξερε πως εκείνος μπορούσε να ειχε φτάσει κιόλας πολλές φορές στο μέρος πού ήθελε, μά άναγκαζόταν να βαδίζη στο πλευρό των άλλων ανθρώπων πού δέν είχαν τις δικές του υπερφυσικές ικανότητες.

Ο Τάν σταμάτησε. Πίσω του στάθηκαν ένας - ένας και δλοι οι άλλοι. "Εμεινον για μερικά λεπτά έκστατικοι κυ-

τάζοντας την πελώρια σήραγγα που τὸ ἀνοιγμά της ἔχασκε δλόμαυρο μπροστά σὰ μάτια τους.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς ἐκρέμασαν ἀπὸ τὶς κανοπιλίες τους τὰ ἠλεκτρικὰ φανάρια τους καὶ χώθηκαν μέσα στὴ σήραγγα.

Ἦταν σκαμμένη κυκλικά. Εἶχε διάμετρο δεκατρία ἕως δεκαπέντε μέτρα καὶ ἦταν γεμάτη μὲ πελώρια καὶ καταπληκτικὰ μηχανήματα. Ἐλάχιστος χώρος ἀπέμενε γιὰ νὰ περπατᾶνε ὁ Τάν μὲ τὸν Τζόε καὶ τὴν παρέα τους.

Ο ΤΑΝ μετὰ ἀπὸ ἀρκετῆς ὥρας πολὺπλοκούς χειρισμούς, κατάφερε νὰ κινή τὸ πελώριο μηχανήμα προωθῆσῶς νὰ λειτουργήσει.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴ γιγάντια στοὰ δὲν ἔνοιωσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ τρομερὴ δόνησι ποὺ τοὺς ἔκανε πρὸς στιγμήν νὰ χάσουν τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ νὰ σωριαστοῦν κάτω. Κανένας κρότος ὅμως δὲν ἔφτασε στ' αὐτιά τους. Χωρὶς ἀμφιβολίαι οἱ προωθητήρες ἰσχύειν θὰ ἔκαναν διαβολεμένη φασαρία, μὰ καθὼς δὲν ὑπῆρχε ἀτιμόσφαιρα ὁ ἦχος δὲν μπορούσε νὰ μεταδοθῆ καὶ νὰ φτάσῃ στ' αὐτιά τους.

Ὁ Τζόε πετάχτηκε πρῶτος ὀρθὸς ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους καὶ ὄρμησε κοντὰ στὸν Τάν ποὺ περιμένοντάς ἐκεῖνη τὴ δόνησι, εἶπε κρατηθῆ νεοὰ ἀ-

πὸ μιὰ λαθὴ καὶ εἶχε καταφέρει νὰ μείνῃ ὄρθιος.

—Αὐτὴ ἡ δόνησις δὲν σημαίνει, πῶς ὁ Νόβα ἐξακόλλησε ἀπὸ τὴν πορεία του; ρώτησε μὲ συγκίνησι ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὴν κρύψῃ. Δὲν σημαίνει πῶς ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν τροχιά ποὺ τὸν ὀδηγοῦσε κατὰ πάνω στὴ Γῆ;

Ὁ Τάν κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ.

—Ἄρα, νικήσαμε! φώναξε ὁ Τζόε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀσυνήθιστο γιὰ τὸν χαρακτήρα του.

—Ὄχι ἀκόμα! ἀποκρίθηκε ὁ Τάν καὶ ἡ φωνὴ του ἤσκη καὶ σοβαρὰ ἔσβυσε τὴ μισὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ εἶχε πάρει ὁ πράκτωρ τῆς Ἐφ Μπὶ Ἀϊ. Γιὰ τὴν ὥρα φύγαμε ἀπλῶς ἀπὸ τὸν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴ Γῆ δρόμο. Δὲν φτάνει ὅμως νὰ περάσωμε μερικὲς χιλιάδες μέτρα πλάι στὸν πλανήτη σας γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ μεγάλη καταστροφή. Πρέπει νὰ περάσωμε ὅσο γίνεται μακρύτερα καὶ πάλι θὰ γίνουν γεωλογικὲς καταστροφὲς στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Μόνο ἂν μπορούσαμε νὰ ὀδηγήσωμε τὸν Νόβα ἐντελῶς ἀντίθετα, θὰ κατὰφέρναμε νὰ ἀποφεύγαμε κάθε κίνδυνο!

—Καὶ γιὰτί δὲν μπορούμε ;

—Δυστυχῶς δὲν ξέρωμε σὲ ποιά ἀκριβῶς σημεῖα ἔχουν παρῆμοιες σήραγγες μὲ προωθητήρες. Γιὰ νὰ τοὺς βροῦμε πρέπει νὰ φαῖμε πολλὰς ὄρες. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ πάνω εἶναι τόσο ἀνώμαλο καὶ τόσο ὁμοιο σὲ κάθε βῆμα ποὺ δὲν

εὐκολύνει νὰ βρῆς κάτι.

—Τότε; ρώτησε ὁ Τζόε μὲ ἀγωνία.

—Τότε τὸ μόνο ποὺ μᾶς μένει, ἀπάντησε τὸ παιδί, τουλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι νὰ βάλουμε νὰ δουλέψῃ μὲ ὅλη τὴ δύναμή του ἔντασι ἐτούτος ἐδῶ ὁ προωθητήρας. Ὅσο πιὸ μεγάλη ταχύτητα ἀποκτήσῃ ὁ Νόβα τόσο περισσότερο θὰ σπασκοκρυνθῇ ἀπὸ τὴ Γῆ.

—Γιατί λοιπὸν δὲν τον βάζεις νὰ λειτουργήσῃ ἀπ' ἐθελείας μὲ ὅλη του τὴν ἔντασι; ρώτησε ὁ Τζόε παραξενεμένος.

—Τὰ μηχανήματά του θὰ ἐκτραγοῦν καὶ τότε ὄλα θὰ γίνονται χαμένα. Πρέπει ἡ ἔντασις τους νὰ δυναμώνῃ σιγά-σιγά.

Ὁ Τζόε δὲν ξαναμίλησε. Ἡ Ντάινα, ἡ Ρένα καὶ ὁ Τζίπου εἶχαν μαζευτῆ κι' αὐτοὶ κοντὰ πρὸς τὸν ἕνα γυρο καὶ ποῖρα κολουθοῦσαν μὲ τὰ μάτια διὰ πλάτος ἀνοιγμένα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ἀγωνία, τὴν προσπάθεια τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοροῦ.

Καὶ κάθε τόσο ἐναι δυνατώτερο τράνταγμα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, τοὺς ἔκανε νὰ νοιώθουν πὼς ἡ ταχύτης τοῦ Νόβα μέσα στὸ Διάστημα μεγαλώνει συνεχῶς. Μετὰ ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, ὁ Τάν εἶπε:

—Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ προωθητήρας ἔχει ἀναπτύξει ὅλη του τὴν ἔντασι. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἐδῶ μέσα.

Ὁ Τζόε ἔβγαλε μιὰ θοισαμθευτικὴ βοήθῃ καὶ πῆγε νὰ ἀγ-

καλιόσῃ τὸν Τάν ξεαλλος ἀπὸ τὴ χαῖρα του. Κατὰ βόθος δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου ἂν θὰ γίνωνταν καὶ μερικές γεωλογικές καταστροφές πάνω εἰς τὸν γερο πλανήτη του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνοιαζε ἦταν νὰ σωθῇ ὀλόκληρη ἡ Γῆ καὶ μαζί της ἡ Ντάινα, ὁ Τάν, ὁ Τζ.π.σ. καὶ ἡ Ρένα. Κι' αὐτὸ τὸ πράγμα φαινόταν πὼς τὸ εἶχε κιόλας πετύχει.

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ κραυγὴ φρίκης ἀνάγκασε τὸν Τζόε νὰ ἀφήσῃ στὴ μέσῃ τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἀγκαλιόσῃ τὸν Τάν καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν εἰσοδο τῆς πελώριας σήραγγας. Ἐκεῖνο ποὺ εἶδε τοῦ ἔκοψε τὴ χαρὰ του στὴ μέσῃ καὶ ἔκανε τὰ μάτια του νὰ μεγαλώσουν ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ταυτόχρονα ἡ Ρένα καὶ ὁ Τζίπου βλέποντας κι' αὐτοὶ μαζί του τὰ δύο γιγάντια ὄντα ποὺ στέκονταν στὴν πύλη τῆς στοᾶς, ἀφήσαν κι' ἐκεῖνοι τρομαγμένες κραυγές, νὰ ξεσχίσουν τὸ λαρόγγι τους. Ἡ πρώτη ποὺ εἶχε δὴ ἐκεῖνος τὰ τέρατα καὶ εἶχε φωνάξει ἦταν ἡ Ντάινα.

Ἦταν δύο ὄντα καὶ ἔλαμπαν ὀλόκληρα μὲ μιὰ ἀλόκοτη λάμψι. Ἦταν τόσο ψηλά ποὺ ἔφταναν σχεδὸν στὸ ἕνα τρίτο τοῦ ὕψους τῆς στοᾶς μέσα στὴν ὁποία βρίσκονταν οἱ προωθητήρες.

Δὲν φρίνονταν νὰ εἶναι ζωιτανὰ πλάσματα. Ἐμοιαζαν μᾶλλον νὰ εἶναι κατασκευασμένα ὀλόκληρα ἀπὸ μέταλλο.

λο, αν και ήταν ακόμα τόσο μακριά που δεν μπορούσαν οι άνθρωποι της Γης να τα καλοδοούν. Το μόνο που εξχώριζε καλά παρ' όλη την απόσταση και που δεν μπορούσε παρά να φέρη ξνα ρίγος φρίκης σ' όσους το έβλεπαν ήταν δυο ολοκόκκινα λαμπερά μάτια ψηλά στο κρανίο που τους κυττούσαν απειλητικά.

Και τὸ ἴδιο ἀπότομα ὅπως εἶχαν ἐμφανιστῆ ἀρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ ἀργὰ καὶ μεγελοπρεπα βήματα πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Τζόε Μάρτιν ἔκανε μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του πρὸς τὴ θῆκη τοῦ πιστολιοῦ του ποὺ κρεμόταν στὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τῆς πανοπλίας του. Ὁ Τάν κωμῶς τοῦ κράτησε τὸ χέρι.

— Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα! μωρμούρισε. Δὲν ξέρουμε τίς ἀληθινὲς διαθέσεις τους.

— Ἐγὼ νομίζω πὺς οἱ διαθέσεις τους εἶντι ὀλοφάνερες ἔτσι ποὺ ἔρχονται καταπάνω μας! ἀποκρίθηκε ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι "Αϊ. Κι' ἀκόμα νομίζω πὺς δὲν πρόκειται γιὰ ζωντανὰ πλάσματα ἀλλὰ γιὰ ρομπότ. "Αν τοὺς ρίξω καμμιά σὲ καμμιά χρῆσιμη... βίδα, μπορεῖ νὰ τὰ χαλάσω καὶ νὰ ἀναγκαστοῦν νὰ μείνουν ἀκίνητα!

— Πρόκειται γιὰ ρομπότ, εἶπε ὁ Τάν. Δὲν ὀ. ἀρ. ε. ἔμφιβολία. Μὰ μέσα ἀπὸ τὰ ἀψυχα, κόκκινα μάτια τους ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ὀθόνες τηλεοράσεως, μπορεῖ νὰ μᾶς βλέπουν ὀλλα μάτια, ζωντανῶν

πλασμάτων ποὺ βρίσκονται πάνω σ' ἕναν ὀλλον μακρυνὸ πλανῆτη ποὺ οὔτε καν ὀποπτευόμαστε τὴν παρουσία του. Δὲν πρέπει νὰ δειξῶμε πρῶτοι ἔμεῖς ἔχθρικές ὀαθέσεις ἐναντίον τους.

— Δ' ἀβῶλε! Θὰ κάνουμε βέβαια ὀπως λές! μωρμούρισε ὁ Τζόε Μάρτιν στενοχωρημένα. Ἐσὺ ἔχεις καλύτερα ἀπ' ὀλους μας τί πρέπει νὰ γίνεταὶ σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις. Μὰ ἂν θὲς νὰ σοῦ πῶ τὴ μαύρη ἀλήθεια θὰ προτιμοῦσα νὰ ἔρριχαι δυὸ καφτὰ μολύβια σ' ἐκεῖνα τὰ κόκκινα φῶτα ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ τέρατα γιὰ μάτ.α, νὰ τοὺς τὰ σθῶσω!

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, τὰ δυὸ μηχανικά τέρατα εἶχαν ζυγῶσει παραπολύ. Ὁ καυμένος ὁ Τζίπσυ πιασμένος σάν καθούρι μέσα στὴ βορειὰ πανοπλία του δὲν μπορούσε νὰ κουνηθῆ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὁ τρόμος εἶχε κόψει τόσο τὰ γόνατά του ποὺ καὶ ἐλεύθερος νὰ ἦταν ἐντελῶς πάλι δὲν θὰ μπορούσε νὰ τρέξη.

ΞΑΦΝΙΚΑ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πρώτου ρομπότ ξεπετάχτηκε μιὰ κόκκινη ἀκτίνα ποὺ τοὺς ἔλουσε καὶ τοὺς πέντε μέσα στὸ παράξενο φῶς

τῆς. Ὁ Τζόε Μάρτιν πῆγε πάλι κάτι νὰ κἀνη μὰ δὲν πρό-

λαβε να αποτελειώσει την κίνηση του και τα μέλη του κρεμάστηκαν σαν πορτάλντα. Το ίδιο έπαθαν και όλοι οι άλλοι που βρέθηκαν μέσα στην κόκκινη ακτίνα. Μά' όχι μόνο στά' μέλη τους, αλλά και στο μυαλό τους έγινε κάτι παράξενο. Σίαν κάποιος μ' ένα μύτερό' όργανο να προσπαθούσε να σκαλίση τόν' έγκεφαλό τους για να μάθη τί είχε μέσα. Τί σκέψεις έκρυβε. Ήταν ξνοι παράξενο μυστήριο. Ένω' δδυνηρό γαργάλημα κατ' ευθείαν μέσα στο μυαλό του καθενός τους. Και ήταν και οι πέντε έντελώς άνίκανοι να αντιδράσουν στο παραμικρό. Ή κόκκινη ακτίνα τούς είχε αιχμαλωτίσει!...

Σε μια στιγμή, μέσα στους έγκεφάλους των κατοίκων τής Γης, σχηματίσθηκε μιχ' έρώτησι που δέν την είχε προφέρει κανένα στόμα. "Εμοιαζε μάλλον με μια σκέψη που την είχαν κάνει και οι πέντε χωρίς να τó θέλουν την ίδια άκριβώς στιγμή:

«Τί γυρεύετε πάνω στον Νόβα; Γιατί ανάψατε τόν' προωθητήρα αυτόν; Άσφαλώς θα είστε κατάσκοποι του Ράλ! Θά' τιμωρηθίτε λοιπόν όπως αξίζει σε κατασκόπους και μαζί θα μάθετε πώς δέν μπορεί κανείς να άψηφά τή δύναμι του "Αρχοντος Στόν! Έχετε να άπολογηθήτε;»

Οι άνθρωποι τής Γης δέν άροησαν να άπαντήσουν πάλι. Μά' όχι με τόν' τρόπο που είχαν μάθει ως τώρα, αλλά με μια

σκέψη που κάποιο άόρατο χέρι κατέθηκε μέσα από κείνο τó μυστηριακό κόκκινο φώς και την άφάιρεσε μέσα από τó μυαλό τους. Οι άπαντήσεις των τεσσάρων — του Τάν, του Τζόε, τής Ρένας και τής Ντάϊνα — ήταν σχεδόν όμοιες:

«Δέν έχομε ιδέα ποιός είναι ο Ράλ! Άνάψαμε τόν' προωθητήρα γιατί ο Νόβα έρχόταν να καταστρέψη τόν' κόσμο μας, που είναι ο πλανήτης Γη — ο στόχος του Νόβα!»

Ή άπάντησις του Τζίτσου μόνο ήταν έντελώς διαφορετική από των συντρόφων του:

«Κι' έγώ δέν ξέρεις, Μάσα, τί γυρεύομε εδώ πάνω! Φτώχó Τζίτσου έχει να φάη δυό μέρες! Χειρότερη τιμωρία άπ' αυτό, Τζίτσου, δέν ξέρει! Προτιμάει τιμωρίαν... κατασκόπων!»

Γιχ' λίγη ώρα τó κόκκινο φώς έξακολουθούσε να τούς κρατάη αιχμαλώτους τής άκατανίκητης γοητείας του. "Υστερα μιχ' έρώτησι καινούργια φτερούγισε μυστηριακά μέσα στους έγκεφάλους τους:

«Λέτε πώς κατοικείτε σ' εκείνον τόν' πλανήτη που ήταν ο στόχος του Νόβα; Λέτε πώς ο πλανήτης αυτός έχει ζωή;»

«Έχει ζωή και πολιτισμό!» άπάντησαν οι τέσσερις φίλοι: με τόν' ίδιο τρόπο όπως και πριν. «Οι έπιστημόνες μας είδαν πώς ο Νόβα έρχόταν καταπάνω στη Γη και ήρθαμε μ' αυτό τó διωστημόπλοιο να

προσπαθήσωμε νά τοῦ ἀλλάξωμε τὸν δρόμο γιὰ νά ἀποφύγωμε τὴ φοβερὴ καταστροφὴ!»

Γιὰ λίγο πάλι δὲν ἔγινε τίποτα. Ὑστερα ἡ παράδοξη φωνὴ μίλησε ξανά στὸν ἐγκέφαλό τους:

«Ὅσα εἶπατε εἶναι ἀλήθεια! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νά μὴν ἀπαντήσῃ τὴν ἀλήθεια στὸ «Μάτι τοῦ Μυαλοῦ»! Φαίνεται πὼς οἱ ἐπιστήμονές μας εἶχαν κάνει λάθος ποῦ θεώρησαν τὸν πλανήτη αὐτὸν χωρὶς ζωὴ. Θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει οἱ ὑπεύθυνοι. Ὅσο γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς παρακαλέσω ὁ μεγάλος Στόν, νά τὸν ἐπισκεφθῆτε στὸ βιολιέιδι του! Τὰ ρομπότ θὰ γυρίσουν τὸν Νόβα — ὅπως τὸν βαφτίσατε εἰσεῖς — καὶ ἡ πατρίδα σας θὰ μείνῃ ἀνέπαφη. Τὰ ρομπότ θὰ ὀδηγήσουν κι' ἐσᾶς στὸν Μεγάλο καὶ ἀκατανίκητο Στόν! Θέλει νά μάθῃ γιὰ τὸν κόσμον σας...».

«Τί θέλει ἀπὸ μᾶς ὁ μέγας Στόν;» ἀποκρίθηκε βιαστικὰ ἡ σκέψις τοῦ Τζέε Μάρτιν. «Τὸν εὐχαριστοῦμε ποῦ δὲν θὰ καταστρέψῃ τὴ Γῆ. Ἄς μᾶς ἀφήσῃ τώρα νά γυρίσωμε στὴν πατρίδα μας!»

«Ὅ,τι λέει Ἐκεῖνος εἶναι νόμος!», ξανάπε ἡ μυστηριώδης φωνὴ μέσα στὸ μυαλό τους. «Ὅταν μάθῃ ὅ,τι θέλει ἀπὸ σᾶς θὰ σᾶς ξαναγυρίσῃ στὸν τόπον σας! Μὴ φέρετε καμμιά ἀντίστασι. Νὰ προτιμήσετε τὴν εἰρήνη μαζί μας!..»

Ἡ κόκκινη ἀκτῖνα ἔσβυσε

‘Ο “ΤΑΝ,”

στὴν ἐπιθυμία του νά ἱκανοποιηθῇ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τῶν ἀντιγαστρῶν του

ΤΟΥΣ ΚΑΛΕΙ

νά γράψουν στὴν Διεύθυνσιν:

(Γιὰ περιοδικὸ «ΤΑΝ»)

Ὁδὸς Α. Φίλιου ἀριθ. 3 Νέα Φιλοθέη Ψυχικοῦ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ;

Στὴ θέσι τῆς ἔγχρωμης πινακοθήκης μας νά συνεχισθῇ ἡ σειρὰ τῶν ζώων ἢ νά δημοσιευθοῦν ἄχρωμα τὰ πορτραῖτα τῶν ἡρώων μας;

(Μόνον οἱ ἀπαντήσεις ποῦ θὰ ληφθοῦν μέσα σὲ μιὰ βδομάδα θὰ ληφθοῦν ὡς ὀφειλόμενα.)

καὶ οἱ σκέψεις τους ἐλευθερώθηκαν μονομιᾶς ἀπὸ τὴν παράξενη προσταγὴ ποῦ ἀσκούσε σ' αὐτές. Οἱ πέντε σύντροφοι κυττάχτηκαν παραξενεμένοι καὶ ἀνήσυχτοι.

—Αὐτὸ τὸ ταξίδι ποῦ θὰ κάναμε δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου! μουρμούρισε ὁ Τζέε μουπομένος. Θὰ ἤθελα νά μπορούσα νά τὸ ἀποφύγω ἀλλὰ βλέπω πὼς δὲν μπορῶ νά τὰ βγάλω πέρα μ' αὐτοὺς τοὺς θεόρατους διαβόλους!

—Ἄς εἴμαστε εὐχαριστημένοι ποῦ σώσαμε τὴ Γῆ! εἶπε ὁ Τάν. Ὅσο γιὰ τὸ ταξίδι μας μπορεῖ νά βγῇ σὲ καλὸ! Ἰδὲν ἔχετε καθόλου ἐπιστημονικὴ περιέργεια, κύριε Μάρτιν;

—Επιστημονική περιέργεια; φώναξε ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι." Αἱ. Οὔτε ξέρω τί φαί εἶναι αὐτό ποῦ μοῦ λές! Ἐγὼ ἔχω περιέργεια μόνο γιὰ ὅ,τι μιρῶζει... φροσαρῶ!

—Φαί; φώναξε σασιτισμένος ὁ καυμένος ὁ Τζίπου. Εἶπες ἐσὺ, Μάσα, γιὰ φαί; Τζίπυς ἄνοιξες ὄρεγες, Μάσα! Τζίπυς πεινάει! Ποῦ εἶσαι φαί, λές ἐσὺ, Μάσα;

Ὅλοι γέλασαν καὶ ἡ κατάξανθη Ρένω εἶπε:

—Ἀφοῦ τοῦ Τζίπου τοῦ ἀνοξε ἡ ὄρεγες, αὐτὸς εἶναι καλὸς σίωνός γιὰ τὸ ταξίδι μας! Κι' ἐγὼ ἔχω μεγάλη περιέργεια νὰ δῶ καινούργιους κόσμους ποῦ δὲν τοὺς ἔχει δὴ ἄλλος ἀνθρώπος! Πάντα πίστευα πὼς μέσα στὰ μικρὰ φωτάκια τῶν ἀστρῶν ποῦ ἔβλεπα τίς βραδυὲς κρύβονταν

θαύματα! Ἴσως ἄλλοι τὰ θεωροῦσαν πασαμῦθια μὰ ἐγὼ ἤξερα πὼς οἱ ἄλλοι κόσμοι ποῦ ἔχουν ζωὴ εἶναι ἀλήθεια!

—Καὶ βέβαια εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ Τάν. Εἶναι πολὺ ἐγωῖστα αὐτοὶ ποῦ πιστεύουν πὼς εἶχαν τὴν τύχη ἀνάμεσα στὰ τρισέκατομμύρια τῶν ἀστεριῶν τοῦ Σύμπαντος, νὰ βρεθοῦν ἀπάνω στοῦ ἕνα καὶ μοναδικό ποῦ ὁ Δημιουργὸς χάρισε τὴ Ζωή!!

Ὡστόσο ἡ ὄρα γιὰ τὰ λόγια εἶχε περάσει. Τὰ γιγαντιαία ρομπότ τοὺς ἔκαναν νοήματα μὲ τὰ μακρὰ χέρια τοὺς ποῦ κατέληγαν σὲ ἀρπάγια, νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ σήραγγα τῶν προωθητήρων.

Μιά καινούργια καταπληκτικὴ περιπέτεια ἀρχιζε γιὰ τοὺς πέντε ἀστροναῦτες τῆς Γῆς...

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

“ΤΑΝ,, ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ- ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Πρὸς Γραφεῖα: Παπαναστασίου 11.—Ἀρ.9. Τεύχος 3
Διευθύνσεις συμφ. τῶ Νόμω: Δ)νητής: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἀλεξ. Παπα-
ναστασίου 11. Ἀρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φίλιου 3.
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Σπύρος Τελώνης, Ροστωβίου 12

Η ΣΠΗΛΙΑ ΠΟΥ ΕΙΚΑΝ ΑΝΑ-
ΚΑΛΥΨΕΙ ΟΝΤΟΥ ΜΕ ΤΟΥΝ
ΜΠΟΜΠ ΗΤΑΝ ΤΟΣΟ ΚΑΛΑ
ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΒΡΗ. ΟΣΤΟΣΟ
ΟΝΤΟΥ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΦΘ
ΝΕ ΕΙΧΕ ΕΚΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΦΟ-
ΒΟ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΣ ΔΕΝ
ΘΑ ΕΥΡΙΣΚΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ. . .
ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΝ ΚΑΙ
ΤΩΡΑ ΣΑΝ ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΗΝ
ΕΙΣΟΔΟ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ .

ΜΑ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΚΙ-
ΒΩΤΙΑ ΗΞΑΝ ΠΑΛΙ ΕΚΕΙ,
ΑΠΕΙΡΑΧΤΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΝ
Ο ΝΤΟΥ ΚΑΘΗΛΕ ΚΙ'
ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΣΥΛΛΟΠΕ-
ΤΑΙ

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΑΡΗ ΑΥΤΟ
ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ, ΑΠΟ ΚΕΙ.
ΜΑ ΠΡΟΣ;

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΤΟ ΚΟΥΒΑΛΗ-
ΣΗ ΧΩΡΙΣ ΑΜΑ-
ΞΙ. ΞΑΦΝΙΔΑ
ΤΟΥ ΗΡΘΕ ΜΙΑ
ΙΔΕΑ. ΘΑ ΕΠΑΙΡ-
ΝΕ ΕΝΑ ΚΙΒΩ-
ΤΙΟ. ΘΑ ΑΓΟΡΑ-
ΖΕ Μ' ΑΥΤΟ ΕΝΑ
ΑΜΑΞΙ ΚΑΙ
ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙ-
ΖΕ . . .

ΤΟ ΦΟΡΤΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΞΕΚΙ-
ΝΗΣΕ. ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ ΗΤΑΝ
ΒΑΡΥ, ΜΑ ΔΕΝ ΤΟΝ
ΕΝΩΙΑΖΕ...

ΗΤΑΝ ΤΟΣΗ Η ΚΑΡΑ
ΤΟΥ ΠΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΝ-
ΤΑΝ ΠΟΣΕ ΚΟΥΒΑΛΟΥ
ΣΕ ΠΟΥ ΠΟΥΛΑ. ΠΕΡ-
ΠΑΤΗΣΕ ΟΡΕΣ ΟΛΟ-
ΚΩΜΡΕΣ.

ΣΟΥΡΟΥΠΩΝΕ, ΞΑΦΝΙΚΑ Ο ΝΙΟΙ
ΚΕΡΟΣΕ. ΕΝΑΣ ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΑΠΑ-
ΤΕΙ ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΜΠΡΟΣ ΤΟΥ.

ΑΡΧΗΓΟΣ
ΤΩΝ ΑΠΑΤΣΙΣ ΗΤΑΝ
Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΤΖΕΡΟΥΜΟ
ΠΟΥ ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΗ-
ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΟΙ
ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΛΕΞΕ ΤΟΝ
ΝΤΟΝ ΤΟΝ ΟΔΗΓΗΣΕ ΣΤΟΝ
ΑΡΧΗΓΟ ΤΟΥ.

—ΤΙ ΕΚΕΙΣ Ε' ΑΥΤΟ ΤΟ
ΚΙΒΩΤΙΟ; ΡΩΤΗΣΕ Ο
ΤΖΕΡΟΥΜΟ.